

► Pau a Colòmbia?

Roda el món // Pàgina 18

La recent notícia que el Govern colombià i la guerrilla de les FARC-EP haurien arribat a un acord per a un intercanvi de presoners fa albirar l'esperança que sigui un primer pas cap a la pau.

► Judici als transgènics

Què es cou // Pàgina 23

La Plataforma Transgènics Fora! ha organitzat un Tribunal Popular de l'agricultura transgènica. L'acció s'enmarca en la campanya antirepressiva que dona suport als dos encausats.

► Caminant pel país

Expressions // Pàgina 24

El Camí dels Països Catalans és un projecte per senyalitzar una ruta arreu de les comarques que té com a objectiu aprofundir en el coneixement del territori i els seus habitants.

directa

setmanari de comunicació

núm. 21 // 11 d'octubre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

L'Ajuntament dinamita l'experiència d'autogestió al Forat de la Vergonya

Els veïns del Casc Antic de Barcelona impotents per l'entrada de les excavadores

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

» Així està el pati // Pàgina 9

Mobilització internacional pel dret a la lliure circulació

Seguint la crida feta des dels Fòrums Socials d'Atenes (Grècia) i Bamako (Mali) milers de persones van sortir al carrer a més de quaranta ciutats de catorze països europeus i africans.

La crida internacional del dissabte 7 d'octubre es va concretar als Països Catalans en la realització de convocatòries a les ciutats de Barce-

lona, València i Palma de Mallorca. Les reivindicacions principals van ser el tancament dels centres d'internament d'immigrants, la fi de les "tanques de la mort" a les fronteres exteriors de la Unió Europea, l'acabament de les deportacions i la prohibició de la discriminació dels treballadors i treballadores segons el seu lloc d'origen.

Arnaud Bach

Així està el pati // Pàgina 11

Les vendes d'armament espanyol creixen fins els 419 milions

Les exportacions de material bèl·lic fabricat per empreses espanyoles durant 2005 s'ha incrementat un 3,3% respecte l'any anterior. L'Estat espanyol també participa en els programes nuclears dels Estats Units i la Xina, venent material de doble ús que pot ser emprat amb finalitats bèl·liques.

Així està el pati // Pàgina 12

El bipartit castellanitza el Parlament de Catalunya

La versió en castellà de la campanya institucional de la Generalitat catalana per demanar el vot a les eleccions autonòmiques de l'1 de novembre espanyolitza el nom oficial del país i del Parlament: "Elecciones al Parlamento de Cataluña".

ESPACI GRATUÏT DE PROPAGANDA ELECTORAL

Carod-Rovira, el reformador

El pas pel Govern d'Esquerra Republicana ha estat marcat per tot un rècord Guinness de paradoxes. La reforma de l'Estatut, la seva principal bandera política, i que van aconseguir imposar a la resta de partits (i a la soferta ciutadania) es va convertir al final en la seva tomba governamental. I és que la seva dicotomia entre partit "de govern" i moviment "de reivindicació" no ha acabat de resoldre's amb unes bases que no han estat tan submisives com els líders desitjaven.

Així està el pati // Pàgina 16

Editorial

El Forat de la Dignitat

Lestrena de Jordi Hereu com alcalde no para de donar disgustos. Si la seva primera decisió, minuts després de ser investit, va ser desallotjar una acampada reivindicativa pel dret a l'habitatge a Sants, la setmana passada va tornar a mostrar el seu tarannà especialment autoritari. L'actitud del consistori respecte a l'espai conegut com Forat de la Vergonya no té nom. Després d'enderrocar progressivament dues illes de cases "per esponjar el barri", amb tota una sèrie d'il·legalitats i jocs bruts en els desnonaments, va deixar passar el temps en espera de concretar els plans, posar-se d'acord amb les entitats afins i desgastar les crítiques. Una bona part del veïnat del barri, amb la participació destacada del bloc okupat del carrer Metges, va decidir organitzar-se i netejar i arreglar l'espai, fent-ne un parc, un camp de futbol, van plantar arbres i van construir bancs i gronxadors. Van convertir el que era un lloc mort en un espai de convivència i gaudi del veïnat i de qualsevol que passés per allí. El cost pels pressupostos municipals va ser zero. L'Ajuntament, mentrestant, no es va quedar amb els braços creuats i ha mantingut un estira i arronsa constant. El moment culminant va passar quan va construir un mur, protegit per la policia, per dur a terme els seus plans. Dies més tard, al final d'una manifestació convocada per la Plataforma contra l'Especulació de Barcelona, el mur va ser enderrocat amb les mans de mig miler de persones. Els plans van ser paralitzats. Però Hereu sembla que ja en té prou que el veïnat s'organitzi i triï com vol que siguin els seus propis barris i vol aixafar l'experiència del Forat a base d'antiavalots. Però algú pot entendre que poden molestar un parc i uns camps esportius? És evident que no, que el que molesta els polítics és, a pesar dels seus discursos sobre la participació, que la gent s'autoorganitzi. Que decideixi com volen el seu futur i el seu entorn. En definitiva, que tinguin dignitat.

Pensem, doncs existim

Entreacte electoral

✉ **Mariona Ortiz**
/directa@setmanaridirecta.info/

Estic patint un agut atac de fàstic respecte l'espectacularització de les eleccions. El guió diu que tindrem campanya electoral per dies: ens haurem d'empassar eslògans buits de contingut, acaraments televisius entre polítics de tots colors que pactaran el diàleg abans d'entrar en escena i empaperaments desmesurats de les parets públiques i privades. Amb mala sort, toparem amb algun bany de multituds dels candidats mentre fem els nostres trajectes quotidians i —si no hi ha una improvisació de darrera hora— guanyaran tots, faran pactes postelectorals previsibles i després, si fa no fa, tot seguirà igual.

Encara que ho sembli, no estic fent un al·legat en contra de tots

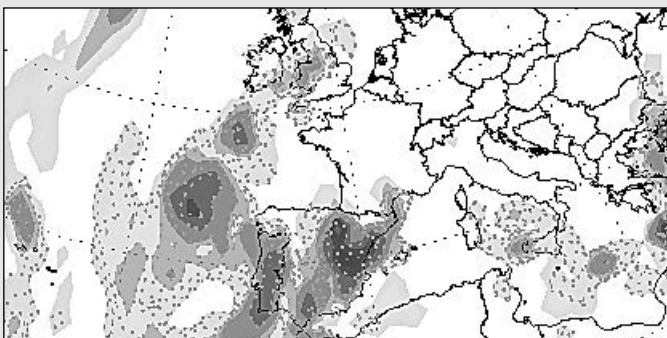
els partits polítics, tampoc estic contra els comicis electorals. Només crec que potser és hora de canviar d'obra de teatre perquè aquesta ja ens la sabem totes de memòria i, almenys jo, ja estic tipa d'interpretar el paper que m'han donat: fer veure que em crec alguna de les coses que diuen i votar qui em sembli menys mentider.

En aquest estat anímic acabo d'entrar a la web i he comprovat que no sóc la única ciutadana amb aquest complex de viure constantment un *déjà vu*. Un grup de ciutadans sense adscripció partidista es comprometen a votar el partit que inclogui en el seu programa electoral un seguit de propostes sorgides de les consultes ciutadanes sobre habitatge, treball, educació, mitjans de comunicació, transport, etc. I, per garantir-ne l'aplicació, aquesta

Iniciativa Ciutadana per la Responsabilitat Política proposa la revocació dels equips de govern i els parlamentaris que no compleixin amb les seves promeses electorals mitjançant una Comissió ciutadana de verificació de compromisos electorals.

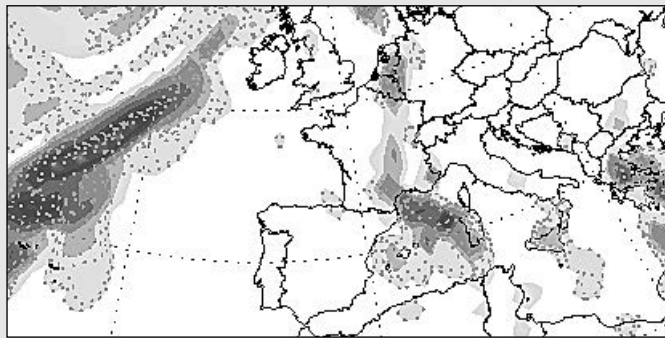
Desconec els qui han impulsat la iniciativa, però l'eslògan: "Polítics de tots els partits: compliu o marxeu!" és el primer que sento que transmet honestat i, això sol, ja em sembla engrescador. Com deia Brecht, "quan la hipocresia comença a ser de molt mala qualitat, és hora de començar a dir la veritat". D'altra banda, recuperar el protagonisme de la ciutadania és la única manera que tenim de canviar de guió, i no podem esperar que aquesta iniciativa la prenguin els polítics. D'una vegada, doncs, prenguem els papers. ☺

Pluges i humitat

Pluges a tota la costa catalana

Torna un llarg període de pluges. La primera entrada la tindrem el mateix dimecres 11 d'octubre i fins al matí de dijous. Entre la matinada de divendres 13 i diumenge a la tarda tindrem una treva, però de dilluns 16 a dimecres 18 podem tenir pluges més contínues i estenses. Tota la setmana seran núvols i humits.

Pluges entre les Balears i el Golf de Lleó

Com s'ha fet?

Aquesta setmana ha estat molt moguda a la nostra redacció. Va començar amb una assemblea extraordinària on s'han decidit fer alguns canvis (petits) en les seccions del diari, així com de les persones que les coordinaran. En els propers números podreu anar veient els canvis i ja ens direu que us semblen. Des d'aquí només podem avançar que els Espais Emergents desmergeixen definitivament, i que les ressenyes de casals i ateneus es faran des de la secció Què es cou?, encara que no n'hi haurà obligatòriament una cada setmana ni hauran d'ocupar una pàgina. Esperem que els canvis realitzats, alguns per voluntat, altres per força major, serveixin per aprofitar millor els nostres recursos humans i, a més, millori també el resultat final de la nostra feina.

L'altre qüestió que ens ha generat molta feina i presses ha estat la decisió de canviar el tema de la setmana preparat (sobre el programari lliure) per un de més actualitat sobre tot el que ha passat aquesta setmana al Forat de la Vergonya. Tema, aquest, que ha acabat impregnant tot aquest número del periòdic, doncs és protagonista de la portada, l'editorial, el reportatge fotogràfic i l'observatori dels mitjans. Si al final tot plegat ha estat una decisió encertada o hem sobredimensionat els fets ho parlarem a les reunions de valoració que fem periòdicament.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa i Jesús Hita

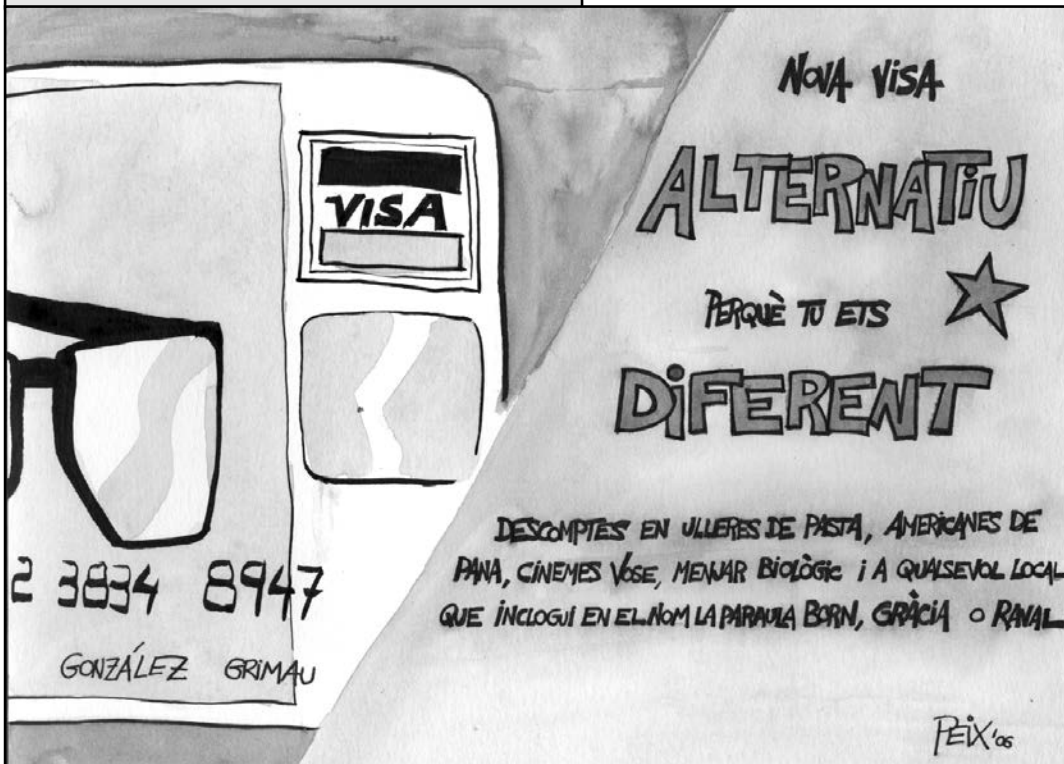
REDACCIÓ

De dalt a baix: Redacció Directa *
Impressions: Mariona Ortiz i Laia
Alsina * Així està el pati: Jesús
Rodríguez * Roda el món: Guillem
Sánchez * Observatori dels mitjans:
Pau Cortina * Espais emergents:
Enric Borràs * Què es cou: Gemma
Garcia * Expressions: Roger Palà *
La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

J.L. Expósito,
Pau Coll, Edu Bayer
IL·LUSTRACIÓ
Franchu Llopis
CORRECCIÓ
Lèlia Becana
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Joan Andreu Moll i
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

El racó il·lustrat

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 20

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Focivesa, la societat encarregada d'adjudicar les obres té entre els seus accionistes La Caixa, Caixa Catalunya, BBVA, Telefónica i SABA_

» Respectar l'hort, el camp de futbol, i la plaça del poble són algunes de les demandes veïnals_

» _ De moment, s'han adjudicat les obres per fer els servis al forat per 1.300.000 euros_

BARCELONA // LLUITES CONTRA L'ESPECULACIÓ

L'Ajuntament tira pel dret al Forat de la Vergonya

Fonts municipals confirmen que les obres s'adjudicaran en poques setmanes, però els veïns afirmen que no han vist cap projecte definitiu per a l'espai

El futur del popularment conegut Forat de la Vergonya pot quedar decidit en poques setmanes. Si més no, pel que fa al projecte que l'ajuntament de Barcelona hi té previst fer i que ha aixecat força polseguera al Casc Antic de Barcelona.

Segons ha explicat a aquest setmanari un tècnic de Foment de Ciutat Vella, "està previst que en les pròximes setmanes es convoqui el concurs per adjudicar les obres".

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Serà aleshores quan se sabrà qui és l'encarregat de construir, segons les mateixes fonts, una zona ajardinada amb un camp de futbol, un centre d'activitats, i un annex amb lavabos públics i un local.

El que sí que ha estat adjudicat, és l'obra per fer els serveis al Forat de la Vergonya (recollida pneumàtica). L'empresa que va guanyar el concurs va ser Coptalia, i està previst que duri vint setmanes.

És precisament el començament d'aquestes últimes obres el que va encendre la flama al Forat la setmana passada quan les excavadores, escortades pels antiavalots de la Guàrdia Urbana, van entrar al solar abandonat durant anys. Per això ja fa temps que Maria Mas, presidenta de l'Associació de Veïns del Casc Antic, negocia amb el consistori el projecte del Pou de la Figuera-

ta. L'anunci que Focivesa pensa convocar aviat el concurs per adjudicar el projecte l'agafa per sorpresa: "Nosaltres no hem vist cap projecte definitiu. I ens espanta que la manifestació del dia 5 ens pugui perjudicar". De moment, tenen una nova trobada amb responsables municipals el 2 de novembre.

I és que les entitats protagonistes de l'espai autogestionat tenen molt clar que no pensen renunciar a aspectes com que es conservi en la mesura del que sigui possible tot el que en aquest temps han construït els veïns.

Vots a favor

No totes les entitats del barri volen seguir negociant. És el cas de la plataforma Pla Integral del Casc Antic que assegura que "el projecte està més que consensuat amb l'ajuntament. Va escoltar els veïns i ha fet les modificacions pertinents". Al seu parer, "diferents grups s'apunten al que calgui per fer merder, com els okupes". Maria Mas, en canvi, assegura que alguns d'aquests veïns integrants de la plataforma "han aparegut de cop quan mai s'havien mogut pel Forat".

La mediació

A tot això, Arquitectes Sense Fronteres ja fa temps que intenta posar d'acord les parts implicades i dóna suport des del punt de vista tècnic a algunes propostes veïnals. En aquest sentit, des de l'ONG, Matteo Caravatti, explica que hi ha "acord sobre els grans

Les excavadores entren amb la policia al Forat

Kiuba

trets del projecte del Forat, però ara cal perfilar matisos com la ubicació dels horts, la conservació del camp de futbol o com s'ha de gestionar l'espai". Caravatti afegeix que també es reclama que "el consistori valori la feina feta

pels veïns durant tots aquests anys". Per tot plegat considera que l'actuació policial de la setmana passada va ser desproporcionada ja que "no hi ha grups veïnals totalment contraris al projecte com alguns asseguren".

Focivesa, un sistema pervers

Roger Palà.

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El projecte de remodelació del Forat de la Vergonya depèn de la societat privada municipal Foment de Ciutat Vella (Focivesa), creada per l'ajuntament l'any 1999 com a continuadora de la tasca de Promoció de Ciutat Vella (Procivesa). La particularitat de Focivesa és que és una societat mixta: la majoria de l'accionariat pertany a les administracions públiques (Ajuntament de Barcelona, 51%, Diputació de Barcelona, 9%), però també té participació d'empreses privades: La Caixa (12,5%), BBVA (10%), Caixa de Catalunya (a través d'Invercartera, 7%), SABA Aparcamientos (3%) i Iniciativa per la Recuperació de Ciutat Vella (3%). El moviment veïnal ha denunciat que es tracta d'un sistema pervers, perquè Focivesa està participada per entitats bancàries que sovint tenen interessos immobiliaris que poden xocar amb el caràcter públic que hauria de tenir Focivesa. Segons l'ajuntament, enc anvi, aquesta naturalesa mixta hauria "promoure les actuacions de transformació urbanística avalades per un clar interès públic que s'afronten de manera conjunta amb la iniciativa privada". Focivesa està presidida pel primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament, Xavier Casas.

La tàctica de la pallissa massiva

Falconetti Peña. Autor del documental "El Forat"

Ja gairebé ja dos anys el documental de "El Forat" acabava així: després de quatre anys d'enfrontament, l'Ajuntament, que va intentar la construcció d'un pàrquing subterrani amb els fons europeus destinats a crear una zona verda al barri - SABA, l'empresa de parkings de Barcelona, era accionista de PROCIVESA-, al final abandonava un projecte sens dubte fraudulent. Va haver

de produir gran consternació en el govern municipal que allò del Forat no es pogués arreglar només amb antidisturbis i corrupció.

Però el que els representants del bé comú no estaven disposats a tolerar de cap manera és que en el centre mateix d'aquesta derrota, una amalgama de col·lectius ciutadans construïssin un parc autogestionat. Calia acabar amb aquest mal exemple.

Durant més d'un any han estat enviant a tot tipus de tafa-

Es pot suposar que Jordi Hereu, el nou alcalde, es vol guanyar els punts a l'estil agressiu dels vells i bons temps del "corcuerisme"

ners vividors al barri, des de mediadors professionals a fixatges menors de l'equip municipal, amb l'únic objectiu vendre la moto de la participació ciutadana. L'objectiu invariable de les seves reunions consensuadores: destruir el construït pels veïns.

Per què han decidit tornar tan sobtadament a la vella tàctica, a la pallissa massiva saltant-se a la brava els seus propis acords? Es pot suposar que Jordi Hereu, el nou alcalde, es vol guanyar els punts a l'estil

agressiu dels vells i bons temps del "corcuerisme", quan els polítics maduraven a les clavegueres de l'Estat, en aquest cas, les clavegueres de l'Ajuntament. Ha de demostrar que ell no és un pusil·lànime com el seu predecessor, sinó un home capaç de governar, que en llenguatge ibèric significa capaç de partir-li la cara a tot aquell que interfereixi els seus plans d'expansió. Un tipus amb collons, vaja.

Però aquests arbrets del Forat estan més arrelats del que l'il·lustre es creu. El temps li ho dirà.

>>> Els enderrocs al Forat de la Vergonya van començar fa més de 15 anys_
>>> Fa uns 8 anys que les entitats veïnals van decidir donar ús a un solar que l'Ajuntament havia abandonat_

> La nova trobada entre veïns i ajuntament serà el 2 de novembre

BARCELONA // LLUITES CONTRA L'ESPECULACIÓ

Agents policials irrompen a la Ribera

El desplegament, dilluns 2 d'octubre, de les grues i els antiavalots municipals va alertar un veïnat cansat de mentides i falsos pactes

✉ Jordi Panyella
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dilluns 2 d'octubre, unitats d'antiavalots de la Guàrdia Urbana van prendre l'espai, al barceloní barri de la Ribera, del Pou de la Figuereta, més conegut com Forat de la Vergonya. Mentrestant, operaris de la construcció obrien unes franges al perímetre del Forat, que és on suposadament s'hi instal·larà la recollida pneumàtica de deixalles. La presència policial, que encara no ha estat justificada pels responsables municipals, va envair la part central de la plaça, i part del camp de futbol.

Els moviments policials van generar molt mala maror entre un veïnat que ja ha conegut diferents intents de l'Ajuntament d'acabar amb un projecte d'espai públic autogestionat al cor de Barcelona. El fet que aquests moviments es donessin hores d'abans de la reunió programada entre polítics i entitats per negociar el tipus i envergadura de les obres va ajudar a enrarir l'ambient.

Ja llavors, Matteo Caravatti, d'Arquitectes Sense Fronteres, explicava que el que "aparentment eren unes obres, però amb la forta presència policial, sembla que no es vulgui permetre l'ús de tot l'espai". Joan Garcia, secretari de la FAVB, va explicar que les obres no són noves al Forat, "hi havia hagut obres sense oposició, però el problema es crea quan comencen la invasió policial", moment a partir del qual es va començar a sospitar que es pretenia fer quelcom més que obrir unes franges.

Tal com explica Laia Gómez, veïna del barri i membre del Col·lectiu Forat de la Vergonya, "no se quin és el motiu real [de la presència policial], però sí que en sé les conseqüències. Els nens del barri estan espantats. Un dia juguen a futbol i al dia següent s'hi troben la policia. Els pares no els deixen baixar. Es crea alarma social i por".

Confirmades les sospites

Aviat es va veure que tanta presència policial no era gratuïta, doncs els operaris van vallar i tancar tot l'espai del Forat, mentre els agents impedia l'accés a veïns i activistes que protestaven per la pèrdua d'un espai emblemàtic, a més de molt utilitzat.

Les versions municipals contradictòries, reflexades per diferents mitjans, on de vegades es parlava d'una intervenció limitada per a instal·lar-hi uns cables de fibra o el sistema de recollida pneumàtica, i altres cops es referien a l'execució d'un pla definitiu d'equipaments i pisos, rebutjat per una part del veïnat.

El descobriment d'unes restes arqueològiques, presumiblement del segle X, va acabar d'afegir confusió a la situació.

Dijous, manifestació

Dijous dia 5 es va convocar una manifestació que s'inicià davant del mercat de Santa Caterina. Entre 500 i 900 persones, segons les fonts, van recórrer els carrers entre el Mercat de Santa Caterina fins a la plaça del Bonsuccès, on hi ha la seu del Districte de Ciutat Vella.

Es van cridar consignes com "el Forat és del barri", i es van trobar envoltades constantment d'unitats antiavalots dels Mossos d'Esquadra. Aquest fet va obligar a modificar constantment el recorregut, fins al punt que va ser totalment impossible accedir a Bonsuccès, així que la marxa es va desviar cap a la plaça dels Àngels, moment en el qual es va donar per finalitzada.

Després d'una acció simbòlica, durant la que es va tirar globus de pintura a la façana del MACBA, la policia va carregar contra les manifestants, i va detenir dues persones. També es van donar alguns actes de resistència, com el llançament de tres coets i l'utilització d'alguns contenidors d'escombraries per realitzar barricades. Moviments socials i associacions de veïns van condemnar totes les accions violentes, tant les protagonitzades per la policia, com les d'algunes persones presents a la plaça dels Àngels.

El ressò mediàtic

Encara que els incidents es poden qualificar, sense cap mena de dubtes, d'escassos, el gruix de la premsa barcelonina va obrir l'endemà amb "espectaculars" portades, amb titulars de "guerrilla urbana" i anomenant "bazoca" els coets de fira.

Tots els mitjans van coincidir en acusar a dir que "grups radicals" i "okupes", que s'havien "infiltrat en una manifestació veïnal" eren els

La capçalera de la manifestació de dijous 5, a Via Laietana

LAIA GÓMEZ / RECURSOS D'ANIMACIÓ INTERCULTURAL

"La presència policial crea alarma social i por"

ARCADI OLIVERES / JUSTÍCIA I PAU

"Actuacions com aquestes no ajuden a fomentar allò que l'Ajuntament diu que vol"

MATTEO CARAVATTI / ARQUITECTES SENSE FRONTERES

"S'està intervenint en un entorn molt fràgil"

responsables dels "actes vandàlics". Algun rotatiu fins i tot va filar més prim, i va publicar una fotografia del Centre Social del carrer Metges 16 assenyalant-lo com el "focus" dels "violents". Altres projectes socials, com Indymedia també es van veure afectats pels "descobriments" de diferents treballs d'investigació periodística. En un comunicat, el Centre Social

Metges es va desvincular totalment de l'organització de qualsevol acte, afirmant que hi van assistir "com a veïns del barri" i que els fets de davant el MACBA foren "explosions de ràbia col·lectiva" que tenen l'origen en "l'assetjament policial i especulatiu".

Divendres, roda de premsa

La roda de premsa es va convertir en un espai on destacades persones dels moviments socials van donar suport a les reivindicacions del veïnat, i aquest va demanar la convocatòria de la comissió de seguiment del projecte de remodelació del Forat amb caràcter d'urgència.

El professor Arcadi Oliveres va destacar la paradoxa que en la història del Forat de la Vergonya, "s'ha produït allò que l'Ajuntament diu que vol, participació i convivència", però sense el protagonisme de l'Ajuntament. "Grups i associacions veïnals que han treballat durant molt temps". Per tant, "actuacions com les d'aquests dies, no ajuden a fomentar el que l'Ajuntament diu que vol".

Per la banda del veïnat, la demanda de la comissió de seguiment es feia "no només per informar, sinó per discutir", deia Matteo Caravatti. Segons Laia Gómez "hauria de ser una reunió sèria, amb voluntat d'escoltar i professionalitat, que no serveixi només per dir "sí, ens hem reunit amb ells". Caravatti recalca que l'Ajuntament està "intervenint en un entorn molt fràgil". I que potser "cal buscar eines per fer més sensibles les operacions de realització. No és fer un planell i acabar-lo, sinó fer un procés".

La defensa d'un parc autogestionat

✉ Jesús Hita
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En els darrers anys del segle passat, l'Ajuntament de Barcelona i l'empresa publicoprivada Procivesa endegaven els seus plans urbanístics per al sector de la Ribera. L'escletxa de l'avinguda Francesc Cambó s'havia d'endinsar al barri, en una operació que se sumava a la remodelació del Mercat de Santa Caterina i la construcció d'un gran pàrquing a l'avinguda. Els enderrocs i expropiacions van ser motiu de queixa de bona part del veïnat, molts dels quals van marxar a viure a d'altres barris de la ciutat.

El germen de l'actual resistència veïnal arrenca en la reivindicació de zona verda, en contra d'un projecte de parquing, per a l'espai que ocupava una de les illes enderrocades, esdevinguda solar. El Nadal del 2000 un col·lectiu de veïns crític amb la política d'expropiacions i la deixadesa al barri bateja el solar com "El Forat de la Vergonya" i planta un abet de Nadal com a símbol.

En els mesos posteriors creix el suport a les demandes del Forat i en un ampli procés de participació popular, davant la negativa del consistori, es convoca un concurs per a la construcció d'un parc. L'espai es dividia en camp de futbol, hort, zona de bancs, arbres i gronxadors i un escenari per a actuacions, en els quals els veïns dediquen diverses jornades de treball.

El Nadal del 2000 es bateja el solar com "El Forat de la Vergonya"

El novembre de 2002, l'Ajuntament pretén posar fre a aquesta dinàmica i envaiex la zona. Els obrers municipals, protegits per la policia i un mur de maons, destrueixen tot l'espai creat pels veïns. Dies després, en un temps de mobilitzacions a Barcelona coordinades per la Plataforma contra l'Especulació, una manifestació de protesta a la destrucció del parc del Forat finalitza amb l'enderroc del "Mur de la Vergonya". Els plans populars cobren embranzida amb l'objectiu de tornar a construir el parc, exemplificat pel manifest "Per una Ciutat Vella Verda i sense especulació urbanística" en el que participen dotze entitats del barri.

Davant d'aquesta organització, l'Ajuntament fa marxa enrera temporalment a les seves intencions. Fins el dilluns 2 d'octubre.

Edu Bayer

Arnau Bach

Kiuba

Edu Bayer

Roda de premsa de les entitats veïnals a la llibreria Icària, el divendres 5 d'octubre

Kiuba

Kiuba

h1>Impressions

Francesc Arnau i Arias. Advocat del DALP

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Més presos en vaga de fam

Antuan

Des d'Euskal Herria em van avisar el dia 18, per telèfon, que en Zigor Larredonda i Muñoz, pres polític català des de gener de 2001, s'havia declarat en vaga de fam, a la presó d'Albacete. El motiu està clar: solidaritat amb el pres polític basc Iñaki de Juana Chaos, que ho és des de 1987 i que ha estat dos mesos de vaga de fam, per la seva llibertat.

En poques setmanes, aquesta és la segona vegada que m'he de referir als presos en vaga de fam. L'altre va ser el 12 de juliol del 2006, en aquest mateix setmanari i dedicat als presos del 4-F, detinguts al carrer Sant Pere Més Baix i víctimes d'un dels muntatges policials més descarats i infamants que s'han realitzat en aquesta ciutat de Barcelona, després que el 1978 el Cas Scala fos manipulats pel governador civil Martín Villa, contra el sindicat de la CNT i contra els anarquistes i llibertaris en general.

Quan els presos es declaren en vaga de fam estan fent ús de l'últim instrument de rebel·lió que els queda. En el cas dels tres del 4-F, l'Àlex, el Rodri i el Juan, els presos foren secundats en la vaga per la mare d'un d'ells, la Mariana Huidobro, que es va refugiar a la Casa de la Solidaritat del barri del Raval, a Barcelona. I no va afluixar fins que els presos varen considerar que havien de tornar a menjar, per sobreviure i continuar lluitant, després de més d'un mes de vaga.

Per un advocat mínimament sensible, quan un pres es posa en vaga de fam, se li crea una de les

situacions més inquietants i difícils, de totes les que són imaginables en el marc d'aquesta nostra feina professional, en un país on la pena de mort no està formalment en vigor.

En Zigor, en els gairebé sis anys que porta a la presó, ja és la segona vegada que es veu obligat a això.

▶ Els presos de l'IRA

Per molts anys que jo visqui, sempre recordaré la primera vegada que vaig comprendre el significat de la vaga de fam d'uns presos. Era molt a principis de la dècada dels anys 80 del segle passat, dins de les tenebroses presons de Sa Majestat Britànica, i concretament dins del Bloc H de la presó d'alta seguretat de Longkesh. Els presos irlandesos de l'IRA (Irish Republican Army) també varen dir prou. Tal com explica l'Iñaki de Juana Chaos en el seu últim comunicat per ara (veure *Gara*, 18-9-06, pàg. 14) els irlandesos aleshores van sentir la necessitat de donar un cop de puny simbòlic sobre la taula i dir prou! Exactament igual que ha fet ara en Zigor Larredonda i Muñoz.

I entre els irlandesos del Bloc H hi havia un noi dels més joves, que es deia Bobby Sands. Va deixar moltes coses escrites des de dins de la presó, la publicació de les quals fou rigorosament prohibida a Anglaterra, per ordre de la primera ministra de l'època, Margaret Thatcher, la mateixa que ha passat vergonyosament a la història com responsable

màxima d'aquells morts per obra de la fam. Pocs mesos després d'aquella exemplar lluita pels drets dels presos polítics, hi va haver una modesta editorial italiana, que es va atrevir a publicar alguna cosa. Va sortir un llibret, que contenia escrits molt significatius d'en Bobby Sands i entre ells un fragment de prosa poètica, que comparava la lluita dels guerrillers empresonats amb la d'una alosa tancada en una gàbia. Les aloses són uns ocells que canten molt bé, però com tothom sap, no hi ha manera que cantin gens quan estan privades de llibertat.

▶ Bobby Sands i les aloses

En Bobby Sands explica que el seu avi, una vegada, va conèixer

un home tant malvat que un dia va sortir especialment a caçar aloses. I en va caçar una de viva. I la va tancar en una gàbia. I es va capficar en que l'havia de fer cantar, tant si vols com si no vols... Li va fer de tot. La va torturar de totes les maneres que són possibles d'imaginar per fer-li la vida impossible a un ocell. Li va fer passar fred i calor. La va privar del menjar i després del beure, però l'alosa no cantava. Després va tancar la gàbia amb un drapot negre i la va deixar a les fosques en una habitació sense ventilació. Però l'alosa no cantava. I finalment l'alosa va morir.

En Bobby Sands explica que aquesta petita alosa va resistir fins al final. I va morir lluitant, sense donar cap satisfacció al seu torturador. Així com ella, en Bobby va morir —igual que altres presos polítics i presoners de guerra irlandesos— resistint a l'opressió i escopint a la cara dels seus botxins.

▶ El botxí Múgica

A l'Estat espanyol, a mitjans dels mateixos anys 80, va esclatar a les presons la lluita de les persones preses del GRAPO i del PC(r). Era l'època del PSOE-GAL, l'època àlgida del terrorisme d'Estat. I el ministre de Justícia es deia Enrique Múgica Herzog, el mateix que ara és *Defensor del Pueblo* i que està en contra del tímid Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquest també passarà a la història com a responsable d'aquelles morts per obra de la fam: Crespo Galende, Sevillano...

▶ Els presos tenen raó

I algú dubta que, quan els presos es declaren en vaga de fam, tenen tota la raó? L'Iñaki de Juana té raó. Hauria d'ésser en llibertat des d'octubre de 2004, amb la condemna complida. Però no l'escolten. I encara que l'escoltessin, no li reconeixien que té raó. I encara que li reconeguessin, no dictarien una resolució judicial que materialitzés aquesta raó. El Sistema és així i en Zigor Larredonda també ho sap. I les lleis? Ja fa temps que me n'he adonat que totes aquelles lleis que ens ensenyaven a la Facultat de Dret són una gran mentida. Amb la llei sola, amb la teoria sola, no anem enlloc... Per això els presos es declaren en vaga de fam. Per fer entendre a tothom coses tan elementals com el significat del que es llegeix a la cara del pare del pres Sagardui (26 anys a la presó) en la primera plana del *Gara* del dia 18-9-06.

I mentre la gent del poble surt al carrer a reclamar justícia, els polítics parlamentaris —que es limiten a exercir només aquelles funcions hipòcrites que el Sistema adjudica als polítics parlamentaris— esperen el moment oportú de poder fer de policia bo... després que el pres ja es mort, com a la pel·lícula que estan estrenant aquests dies sobre en Salvador Puig i Antich.

Nota: En Zigor va deixar la vaga de fam poc dies després per un canvi d'estratègia per donar suport a Iñaki de Juana.

Quan els
presos es
declaren en
vaga de fam,
estan fent ús
de l'últim
instrument
de rebel·lió
que els queda

Joan Julibert. Periodista

/opinio@setmanaridirecta.info/

Derrota intolerable

Aquest dies ha estat a Barcelona André Comte-Sponville, filòsof francès que fa uns anys ens obsequiava amb una mena de tractat de les virtuts, i avui ens presenta un atrevit *El alma del ateísmo*. Comte-Sponville, recuperador de clàssics com Epicur o Spinoza, ha tingut el valor de combatre amb les idees i des del laïcisme el fanatisme religiós.

No és que no s'hagi escrit fins ara amb claredat contra el radicalisme religiós, però sí que és veritat que, en els temps que corren, que un personatge públic s'expressi així, sembla una fita. Des de fa uns mesos, i aquests dies molt especialment, la llibertat d'expressió ha passat a ser la gran damnificada en l'anomenada "guerra del terror". Sabíem que els atemptats als Estats Units d'ara fa cinc anys comportarien unes conseqüències terribles. Hem vist com la seguretat poc a poc es feia hegemònica en tots els plantejaments de la gestió pública, i ens feia renunciar a petites comoditats. Avui sabem, però, que quan la seguretat es converteix en por la renúncia és gran, molt gran. A Berlín no veuran l'*Idolomeu* de Mozart per por al fanatisme, a diversos municipis valencians no veuran íntegrament els Moros i Cristians per temor a les reaccions radicals, i el Papa Benet XVI ha hagut de demanar perdó una i una altra vegada per recuperar unes paraules fora de context, però pròpies de la història que ell representa.

Així doncs, la llibertat per expressar cadascú lliurement el que pensa està en seriosa reculada. En un país com el nostre, que va recuperar aquesta possibilitat fa només tres dècades és especialment trist. Fa només 50 anys érem mestres de l'autocensura que provoca la por. Era la forma com sobreviuen les idees, la manera de comunicar paraules empresonades pel totalitarisme. Avui, molts poden sentir el mateix. Els pensaments lliures han tornat a les cel·les i la por ha tornat a ser el seu guardià.

El maniqueisme ens pot dur a pensar que tot plegat és conseqüència d'una part del món que viu sota els rigors del totalitarisme religiós. Però caldria reflexionar profundament sobre alguns dels episodis que han marcat aquest retrocés de les llibertats. En un món de convulsió global, ara fa poc més d'un

"L'extrema dreta a Europa fa el seu agost despertant l'odi contra els estrangers amb l'objectiu que visquem amb por"

any, un diari danès, representant de les idees d'extremadreta, es va fer ressò d'unes polèmiques vinyetes satíriques en què es jugava amb el profeta dels musulmans. La reacció d'ira va trigar uns tres mesos, quan els imams europeus van fer arribar aquests dibuixos als seus països d'origen en plena peregrinació a la Meca. Era el primer símptoma d'una patologia greu en el nostre sistema de llibertats, la d'expressió estava en el punt de mira. Però no només d'uns, sinó de tots els totalitarismes. Qui és el principal beneficiat a Europa de les reaccions a l'islam radical? No ho són pas els musulmans que hi resideixen, i que amb prou feines

es pronuncien, sinó aquells que han fet de la immigració la seva principal arma de debat públic.

L'extrema dreta a Europa fa el seu agost despertant l'odi contra els estrangers, però el seu objectiu no és protegir-nos, sinó que visquem amb por, que seguim uns passos erronis en contra de nosaltres mateixos. L'islam radical en surt altament beneficiat afiançant unes teocràcies amb què sotmetre la voluntat de tots els ciutadans. I si pensàvem que la globalització havia de servir per escampar el nostre sistema de llibertats al món, ara ens adonem que, de moment, és el totalitarisme el que avança, i de quina manera.

Per això és important que ments lúcides com André Comte-Sponville, ens faci una nova lliçó de virtuts i ens mostri des de la intel·ligència de les paraules, dels arguments i de les idees que hi ha batalles que no es poden perdre.

I és que la retroalimentació dels extrems ens està posant a tots contra les cordes. Si no plantem cara al totalitarisme, aquell que s'alimenta de l'odi per tenallar les nostres voluntats, per emmordassar les nostres idees i per sembrar el terror en els individus, estem perduts. Vencerà l'horror de la dictadura sigui la que sigui i aquesta seria una derrota intolerable.

Marco Santopadre. Director de Radio Città Aperta, Roma

/opinio@setmanaridirecta.info/

Itàlia: neix un nou moviment contra la guerra

Les ja escasses il·lusions que la derrota electoral de Berlusconi havien aixecat semblen cosa de fa gairebé un segle. Berlusconi és història, però el "berlusconisme" continua dominant l'escena política italiana. El govern Prodi és tan berlusconista que l'"oposició" sembla estar en crisi d'identitat.

En nom del paper internacional d'Itàlia i de l'interès nacional, Prodi ha garantit la presència militar italiana a l'Iraq fins al desembre, respectant el calendari de Berlusconi; ha augmentat la presència militar italiana a Afganistan, on els talibans avancen; ha enviat 2.000 soldats a una altra missió d'ocupació, aquesta vegada al Líban.

Per Prodi i D'Alema és sempre més difícil parlar de "missions de

pau" quan els generals demanen duplicar les despeses militars per poder respondre els atacs de la guerrilla i satisfer les sempre més fortes demandes ianquis de major compromís militar italià. I sobretot quan alguns periodistes denuncien que per amagar els crims de guerra els ocupants oculten o, fins i tot, falsifiquen les dades sobre les morts. Els vells, els nous i els civils morts en els bombardejos es transformen, de sobte, en perillosos talibans eliminats.

És suficient posar a prop dels cadàvers algun fusell que han tret als guerrillers per demostrar que a la "guerra al terrorisme" només moren terroristes. El problema és que algun militar amb l'estómac més debòl ha començat a parlar. Al Líban la situació és crítica:

Hezbollah i la resistència nacionalista i d'esquerra ha deixat clar que no es deixarà desarmar per

El moviment per la pau està en crisi. El seu grup dirigent històric fa de tot per evitar que les mobilitzacions molestin el "Govern amic"

les tropes estrangeres que han de defensar Israel.

Davant d'aquest context, el moviment per la pau està en crisi. El seu grup dirigent històric —format per funcionaris i buròcrates de Refundació Comunista i d'altres partits de centre esquerra— fa de tot per evitar que les mobilitzacions molestin el "Govern amic". Els "pacifistes" que viuen de les subvencions dels ministeris van organitzar una petita marxa al crit de "visca l'ONU" el passat 27 d'agost a Assisi. En unes declaracions, Raffaella Bolini de l'Arci ha parlat del deure dels pacifistes de defensar "la pau fins i tot amb l'enviament dels soldats", mentre el ghandià president del Parlament, el "comunista"

Bertinotti, després de beneir les tropes italianes a l'Avinguda Imperial de Roma el 2 de juny, ha definit els italians a l'Afganistan com a "militars de pau".

Malgrat la propaganda, l'opinió pública segueix majoritàriament contrària a les agressions colonials i a la participació italiana en aquestes, com reconeixen totes les enquestes. I dins del moviment contra la guerra comença a concretar-se l'objectiu de reforçar les mobilitzacions —la primera va treure 10.000 persones als carrers de Roma el 30 de setembre— per representar en l'escena política una opinió pública que ja no té cap representació en les institucions. El "no a la guerra" segueix sent un no. Amb Berlusconi o sense Berlusconi.

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

Laciutatinovisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35

08014 Bcn

Tel. 93.298.99.47

laciutatinovisible@yahoo.com

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juantón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatá
BarXino
Maguilaz

afurular@autonomiadespectacle.com
Tel. 93.443.01.90 Fax. 93.329.71.52

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX PRODUCTES SOLIDARIS

TRÈVOL
SERVEI MERCAT SOCIAL

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

Navegant per la xarxa

Habitatges de luxe

Que l'accés a un habitatge digne és un problema no és cap secret. Ho repetim per activa i per passiva encara que sembla que ningú ens vol escoltar. Per això, qualsevol iniciativa original que plantegi, a qui cal, que tenir un sostre en condicions és un miracle, és benvinguda.

En aquest sentit, us recomanem que us animeu a entrar a zultos.blogspot.com. La ironia al poder. Un trist però divertit exemple d'alguns d'aquests fantàstics pisos que trobem anunciats a les immobiliàries i que tenen unes més que dubtoses condicions d'habitabilitat.

El punt de partida ja deixa clar l'ambient que es respira a la nostra web protagonista: "Avui és un dia trist. Hem llegit una notícia incomprendible, algun desconsiderat tribunal vol evitar que proliferin els *zultos*. Les anàlisis dels nostres experts han demostrat que viure en tan poc espai és una font inesgotable d'avantatges..."

I la continuació detalla algunes de les grans oportunitats que ofereix viure en menys de 20 metres quadrats. En termes de salut: "Els últims informes de l'Organització Mundial de la Salut posen de manifest que l'exposició a la llum solar és nociva, per això eviten l'entrada d'aquest element a l'habitatge". En termes de desenvolupament sostenible: "Un habitatge petit necessita menys energia per mantenir-lo, en alguns casos una única bombeta és suficient". O en termes d'efectivitat: "Un espai petit és més fàcil de netejar. Menys moviment significa menjar menys perquè es crema menys energia i això suposa menys despeses".

El millor per exemplificar aquests irònics comentaris és veure els *zultos* en qüestió. I les propostes són francament enginyoses. Acompanyades dels textos corresponents, diverses fotografies il·lustren l'esperpèntic catàleg de pisos que podem trobar a qualsevol municipi. N'hi ha per llogar-hi cadieres: "Una de les propostes més arriscades que han passat per les nostres mans és el *zulito* sinistre. El terra de parquet amb un aconseguit efecte envellit, les parets amb inspiració 'postnuclear' i una deliberada foscor marquen la pauta en aquest increïble exemple d'un exquisit saber fer en el món de la decoració (...). Només la cuina tipus 'quiròfan' demostra les possibilitats excèntriques de l'immoble". Els participants al fòrum no rebaixen l'enginy de la web i així North dona més idees: "És molt important que quan compreu una rentadora o una nevera guardeu la capsa perquè algun dia us pot servir de casa". Mentrestant, La Caixa va anunciant que hi ha joves "diferents" que paguen tranquil·lament una hipoteca o que es compren un desca-potable vermell.

Anna Politkóvskaya

Roser Boix,
Berga

L'assassinat de la periodista russa Anna Politkóvskaya, a banda d'horroritzar-me, m'ha dut a pensar en la professió periodística i en la importància que té perquè funcioni la democràcia. Que a Rússia hagin matat aquesta dona, valenta, honesta i lluitadora em sembla una prova que tenen un nivell de corrupció i impunitat molt alt.

A l'Estat espanyol no s'assassina d'aquesta manera salvatge les persones, però mirant enrera sí que trobem tot un seguit de cadàvers de mitjans de comunicació: *Egin, Egin Irratia, Egunkaria, Ardi Beltza...*

I la qüestió que se'm planteja, davant d'aquest periodisme compromès i crític d'Anna Politkóvskaya, és: qui fa aquest periodisme valent i sincer a casa nostra? Tenim mitjans de comunicació crítics i independents que estiguin disposats a jugar-se el tipus? Qui aposta per defensar les causes justes, desmarcant-se dels teletips de les agències i proposant una premsa seriosa?

Anna Politkóvskaya va ser una veu crítica en el segrest de Beslan, en els fets del teatre de Moscou, en les eleccions a Txetxènia, etc. No hi ha gaires persones capaces segurament d'un grau de compromís tan alt i aquí ho podem veure en el tractament de la majoria de mitjans de comunicació.

En llegir la notícia, he pensat que l'assassinat d'aquesta dona ens fa a tots una mica menys lliures perquè és com si, eliminant la seva veu, ens emmordassessin a tots una mica. Segurament (i per sort) no cal arribar a aquests extrems d'heroisme però, seguint el seu exemple, els periodistes d'aquest país no podrien ser una mica més valents? Contribuirien a que tots fóssim una mica més lliures.

Literatura catalana en urdu

Oriol Gardunya,
Sant Andreu de la Barca

No acabo d'entendre la discussió sobre la llengua quan parlem de la literatura catalana. Suposo que ningú es plantejaria aquesta qüestió, per dir alguna cosa, a Frankfurt mateix: algun autor alemany es plantejaria que fos literatura alemanya aquella escrita en anglès? No entenc exactament com poden considerar literatura catalana aquella escrita dins el territori del principat. Un paquistanès que visqui a Barcelona i escrigui poesia en urdu entrarà a formar part del la literatura catalana? Jo

Fills de la tortura

Totes preses

No sabia si fer unes línies generals o escriure alguna cosa per a la gent d'aquí i alguna cosa per a la gent d'Argentina, encara no ho tinc gaire clar, però crec que simplement escriuré una cosa que és la que em surt. Aquest matí, el primer que he fet en aixecar-me ha estat veure quina havia estat la sentència. Després he enviat un correu general per als d'aquí anunciant la bona nova. Sabent que els d'allà ja estarien més que informats. De totes maneres, el xoc ha estat tan gran que l'únic que he pogut fer ha estat un "copiar i enganxar" sense dir res de res perquè encara no he pogut reaccionar. Novament, al migdia he començar a digerir el que havia passat i he trucat per telèfon i he parlat pel *Messenger* i he vist algunes imatges. Havien condemnat un torturador.

És un precedent important a Argentina. És la primera vegada que en un judici a un d'aquests fills de puta se'l condemna a reclusió perpètua per genocidi. Dos termes que ens han costat 30 anys de lluita perquè els pronunciï un jutge. No val la pena que expliqui les barbaritats que va fer aquest monstre pervers, només dir que espero que sigui el primer d'una llarga llista. Que em dona certa tranquil·litat saber que almenys hi ha un assassí-torturador menys pels carrers amb total impunitat. Que no hi ha resignació que valgui la pena quan tens clar l'objectiu i la veritat del teu costat, i 30.000 desapareguts és una veritat que es multiplica en cada un de nosaltres.

Una veritat que no només ha resorgit sinó que ha hagut d'inventar els seus propis camins, quan ningú volia escoltar, va créixer a poc a poc —HIJOS—, silenciosa primer, escampada, però que un dia va trobar i va madurar algunes idees. Hi ha molt per dir sobre HIJOS. Jo ara i a través d'aquesta carta els dono les gràcies, algun dia crec que podré dir una mica més. De moment només espero que puguem omplir-nos de vida malgrat tanta mort. I que hi hagi justícia!

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

no veig que els hagin convidat a la Fira i, en canvi, segur que trobaríem que s'escriu en moltes llengües diferents de la catalana a casa nostra.

Crec que en cap país del món "normalitzat" i que no patís un alt complex de inferioritat es generaria un debat d'aquest estil. El que em preocupa és la voluntat que hi ha darrera d'aquestes polèmiques (vegi's què ha passat amb la campanya orquestrada per fragmentar la llengua entre català i valencià). Per tant, ara no sé si és que tenim un conseller de cultura imbècil que no és capaç de veure una obvietat tan gran o és que està supeditat totalment a allò que li diguin des de Madrid. (M'agradaria pensar que no vol deliberadament anar en contra de la seva pròpia llengua). En qualsevol dels dos casos, resem un rèquiem a la llengua catalana, que és tan poc estimada i defensada pels seus representants o que té uns representants tan curts de gambals que no saben distingir quina és la literatura pròpia.

Crida al desordre públic

Marc Albí,
Barcelona

Primer van aconseguir que es fes la polèmica ordenança Cívica. Aquest estiu han estat perseguint-nos amb cartes dels lectors que reclamaven platges on es prohibís el *top-less* ("platges de famílies", en diuen) i explicant-nos com en són de "dolents" els immigrants que arriben a Barcelona per ocupar els espais que l'ordenança reserva als ciutadans cívics. Tot això ho ha fet *La Vanguardia*. El poder de manipulació d'aquest rotatiu és prou evident i per això cal plantar-li cara.

Per això faig una crida a desobeir: a utilitzar el carrer com hem fet sempre. Perquè el carrer és de tots. Quan surto de Catalunya i explico que a la plaça del Sol del barri de Grà-

cia, tothom s'alça sense protestar quan arriben els municipals, ningú s'ho creu. La pregunta més habitual és: "Però us fan aixecar i marxar del carrer? I no feu res?" Doncs no. Només males cares. Només vam sortir al carrer mentre es redactava l'ordenança i quan la van aplicar, però després, ens l'han fet empassar i no diem res. Per això faig una crida a ocupar els carrers xerrant amb els amics, seient a descansar, estirant-nos als bancs... vivint el carrer com hem fet sempre fins que Clos va decidir emular Blair i ens va castigar per haver estat mals ciutadans... ciutadans incívics.

Així està el pati

► Pàgina 10
Se suspen a última hora la cimera de ministres d'habitatge de la Unió Europea a Barcelona per por a possibles incidents

► Pàgina 11
La indústria militar de l'Estat espanyol duplica les seves vendes. A nivell mundial ja superen les xifres de la guerra freda.

► Pàgina 13
El 14 d'octubre es va retre un homenatge a Sant Andreu a Jordi Martínez de Foix, militant comunista i patriota mort fa 28 anys.

PAÏSOS CATALANS // IMMIGRANTS EN LLUITA

Els “invisibles” surten al carrer

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

1 50 persones segons la Guàrdia Urbana, entre 1.000 i 2.000 per a qualsevol que hi fos. Però més enllà del ball de xifres, habitual en qualsevol manifestació, l'acció del dissabte 7 d'octubre a Barcelona, així com les que es van produir a València i Palma de Mallorca, marquen un punt d'inflexió en la lluita pels drets de les persones migrants. Tant per la internacionalització d'aquesta, amb convocatòries simultànies a més de 40 ciutats europees i africanes, com per l'ampli ventall de col·lectius i entitats que les han impulsat, i que deixen enrere històriques desconfiances d'aquest

Hi va haver manifestacions a Barcelona, València i Palma de Mallorca

moviment. Així, des d'organitzacions específiques com SOS Racisme, l'Assemblea per la Regularització Sense Condicions o la Federació de Col·lectius Immigrants de Catalunya, fins a sindicats com la CGT o la IAC, passant per grups polítics com Revolta Global o Endavant i col·lectius nacionals d'uruguaians, argentins o amazics.

Argument de pes

La protesta, a la que se li va voler donar un marcat caràcter europeu, va exigir canvis dràstics a la política migratòria de la Unió i, a banda de posar especial èmfasi en el tancament dels Centres d'Internament per a Immigrants, es va criticar que la negativa a

Manifestació d'immigrants al Raval de Barcelona el 7 d'octubre de 2006

Kiuba

regularitzar els immigrants ja presents al nostre país “els garanteix la sobreexplotació en benefici d'empresaris i capatassos”. Crítica especialment demolidora pocs dies després de fer-se públic un estudi del catedràtic Josep Oliver en que es demostra que Catalunya necessitarà fins a un milió d'immigrants per cobrir les necessitats de mà d'obra en els propers 15 anys.

I Ibiar Bukhari, de l'Associació Papers i Drets per a Tothom, es preguntava ahir quin sentit té una política que tanca les portes a aquests treballadors, “els criminalitza amb ordres d'expulsió” i els tanca en centres d'internament.

En els propers 15 anys l'economia catalana necessitarà un milió d'immigrants

Potser perquè és obvi que la privació de drets d'una part de la classe treballadora afectarà, més tard o més d'hora, al seu conjunt, el lema escollit va ser “Defensar els

drets dels immigrants és defensar els teus drets”.

Manifestació sense incidents

Tot i el desplegament policial, que feia témer represàlies per a participants “sense papers”, la manifestació va recórrer els carrers del Raval sense problemes, i majoritàriament formada per immigrants. Es van cridar lemes com “Papers per tothom”, “Tots som immigrants” i “No més morts en pasteres”. L'anècdota de la jornada la van protagonitzar els manifestants musulmans, que en trobar-se en el mes del ramadà van aprofitar per menjar just a la posta del sol, amb l'acte encara per concloure. **DI**

La lluita internacional pel dret a circular

G. S. B.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Si alguna cosa ha marcat el “fet diferencial” entre la jornada del 7 d'octubre i altres manifestacions pels drets dels migrants és el caràcter internacional de la convocatòria. La crida de dissabte va sortir directament del Fòrum Social Europeu (FSE) d'Atenes, el maig d'enguany, recollint una proposta de la seu africana del Fòrum Social Mundial a Bamako (Mali), el gener de 2006. Llavors, ja es va

La crida a mobilitzar-se va sortir del Fòrum Social d'Atenes

denunciar que “amb l'excusa de la immigració clandestina, els governs adopten polítiques repressives i expandeixen cada cop més les fronteres de les nacions enriquides mitjançant centres de detenció, desallotjaments, expulsions i selecció de la mà d'obra”. Aquesta crida seria ratificada a l'Assemblea de Moviments Socials durant el passat Fòrum Mundial de les Migracions realitzat al municipi de Rivas, proper a Madrid. A Atenes, per primer cop, la immigració es convertiria en un “eix” temàtic propi dins dels debats d'un FSE, i aquest seria l'encarregat de convocar aquesta jornada. La data es va triar en record dels assalts col·lectius als murs de Ceuta i Melilla el setembre i octubre de 2005, en els que van morir 14 persones. També pel mateix fet, la diada es va dedicar especialment contra “la negació de drets, la criminalització dels migrants i tots els controls migratoris”. Concretament s'exigia la “regularització incondicional a escala europea”, “el tancament de tots els centres de detenció a tot el món”, la fi de “totes les deportacions i del procés d'externalització de les fronteres” i “la separació entre permís de residència i contracte de treball”.

► **Més de 14 països coordinats**
D'acord amb les reivindicacions internacionals, les mobilitzacions s'han coordinat conjuntament a, almenys, 14 països africans i europeus, realitzant-se accions i manifestacions a més de 40 ciutats.

La reflexió

Tres raons per fer un balanç positiu

Diego Arcos
President del Casal Argentí a Barcelona
Secretari de la FCIC

a manifestació del 7 d'octubre bé podria passar sense pena ni glòria en les nostres memòries, comparada amb la massivitat d'altres lluites, però no és la qüestió numèrica allò més important, hi ha altres temes.

En primer lloc, la xarxa estatal de coordinació: la política migratòria, perdó, volia dir la política de fronteres de l'Estat monàrquic

espanyol està controlada des de Madrid de forma absoluta. Mai arribarem a pessigar una mínima millora si no disposem de la capacitat de pressionar pels nostres drets a nivell estatal.

En segon lloc, la presència dels nous col·lectius capdavaners en la immigració: en els últims cinc anys, els col·lectius més nombrosos han variat, passant dels magribins als llatinoamericans i asiàtics; el col·lectiu negre africà creix molt poc. Aquests canvis es van expressant poc a poc en la representació associa-

tiva i es van poder veure a la manifestació. En últim lloc, l'eliminació de la llei d'estrangeria; reclamem una llei d'accés a la nacionalitat: ara tenim una proposta per oposar a la llei d'estrangeria, basada en que l'Estat espanyol ha d'assumir que el seu mercat de treball necessita incorporar mà d'obra per sobreviure, i a l'actualitat no existeix cap forma de treballar de forma regular. Per tant, reclamem una llei que defineixi amb criteris d'igualació l'ingrés de persones estrangeres a treballar amb drets. Una llei que

defineixi com algú es converteix en una persona “d'aquí” i no una que regula com continues sent de “fora”. La peça clau d'aquest projecte és el visat de recerca de treball, que permeti ingressar al país per 90 dies, trobar feina, donar-se d'alta de la Seguretat Social o, si no ho troba, retornar al seu país. Es podrà estar d'acord o no amb la proposta de la Federació de Col·lectius Immigrants de Catalunya (FCIC), però el fet de tenir una proposta per debatre, ens situa ja en un altre camí, el de la victòria.

BARCELONA // SUSPESA LA CIMERA DE MINISTRES D'HABITATGE DE LA UE

La por “als violents” modifica les agendes ministerials

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Al final ni cimera “semiclandestina” ni res de res. Un informe dels Mossos d'Esquadra, fet públic el dimarts 10 d'octubre, que desaconsellava la celebració de la Cimera de ministres d'habitatge de la Unió Europea de Barcelona, prevista pels propers 16 i 17 d'octubre, ha acabat sent un argument prou de pes com perquè la ministra espanyola d'habitatge, Maria Antonia Trujillo, hagi decidit suspendre la cita. L'argument policial, que no es pot garantir que “grups radicals” realitzin disturbis “infiltrats entre els manifestants”, i que a més, això coincidia en “plena campanya electoral” l'ha conveçuda de ple. Va ser una decisió presa a correu, només hores després de la publicació de l'informe.

La notícia es va conèixer fa poc gràcies als mitjans de comunicació italians

En una roda de premsa el mateix dimarts, l'Assemblea Popular per l'Habitatge Digne, convocant de les mobilitzacions previstes per la Cimera, ha declarat que aquestes raons de sguretad “són una excusa per no afrontar el debat de l'habitatge en campanya electoral, perquè cap polític té propostes per solucionar aquest tema” i argumenten que “no s'entén perquè uns disturbis són més complicats de controlar amb campanya electoral o sense”. Al moment de tancar aquesta edició la ministra Trujillo encara no ha fet pública cap decisió.

Pere Albiach

La qüestió de l'habitatge motiu de polèmica actualment

Una cimera poc divulgada

Els ministres competents en matèria d'habitatge de la Unió Europea s'havien de reunir a Barcelona en el que anomenen una “reunió informal”. És un tipus de cimera de perfil baix que se celebra un cop l'any i on suposadament els ministres parlaran de línies comuns a seguir en les polítiques d'habitatge dels respectius estats. Però es diu “suposadament” perquè el Ministeri espanyol d'habitatge ha mantingut un silenci total respecte d'aquesta cimera: fins fa pocs dies no es coneixien ni tan sols les dates ni el lloc exactes de la reunió.

De fet, la notícia es va conèixer fa poc més d'un mes gràcies als mitjans de comunicació italians, quan van informar que la ministra Trujillo s'havia reunit

amb el seu homòleg, Paolo Ferreiro, per començar a preparar la cimera d'octubre a Barcelona.

Segons l'Assemblea “es vol evitar que surti el debat de l'habitatge en campanyes electoral”

Tenint en compte que l'habitatge és una de les principals preocupacions de la ciutadania de l'Estat espanyol, com s'explica la manca d'informació i publicitat d'aquesta cimera? Una possible explicació seria que, quan es va

decidir Barcelona com a emplaçament d'aquesta reunió, ara fa un any a Praga, la bombolla immobiliària creixia imparable a l'Estat espanyol amb poques i silencioses veus crítiques. Però ara el context ha canviat: arrel d'aquella primera asseguda per un habitatge digne que es va realitzar el passat 14 de maig, la crítica ciutadana a la situació de l'habitatge ha anat en augment. I això especialment a Barcelona, on el passat 30 de setembre al voltant de 10.000 persones van sortir a manifestar-se per a reivindicar un habitatge digne, en un tipus de mobilització que aquest cop els mass media ja no van poder silenciar.

Nova asseguda per un habitatge digne

Malgrat aquesta atmosfera de semiclandestinitat que rodeja la

cimera d'habitatge, va ser suficient que es filtrés l'anunci de la reunió per a que l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne de Barcelona, decidís que calia anar-hi per fer-se sentir. Amb el lema “Els ministres d'habitatge europeus es reuneixen a Barcelona i tu no tindràs una casa en la puta vida”, l'assemblea ha convocat una asseguda el proper diluns 16, a partir de les 5 del vespre davant el Palau de Congressos, per a que “no puguin sortir sense escoltar-nos”. Conviden tothom a participar-hi amb pancartes i cassoles. A l'asseguda també hi haurà un punt d'informació on es podrà trobar i aportar documentació sobre possibles mesures concretes que facin que l'habitatge deixi de ser una mercaderia per passar a ser un dret efectiu. Més informació a: www.bcn.vdevivienda.net. ☎

MARESME // HACMEETING 2006

Mataró acull centenars de hackers

Enric Borràs

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Centenars de hackers dels Països Catalans i de l'estranger es reuneixen aquest cap de setmana a Mataró, en una trobada anual que es fa des de l'any 2000 i que s'anomena Hackmeeting. Alhora, aquest mateix cap de setmana, es fan reunions semblants a Xile i a Xicago. Molta gent té una visió dels hackers completament esbiaixada i allunyada de la realitat, com si fossin els autors dels fraus i estafes que es fan a través d'internet o de les intrusions en ordinadors aliens. Però la realitat és menys de pel·lícula, els hac-

kers, tot sovint són persones normals amb coneixements tècnics especialitzats que moltes vegades formen part o donen suport als moviments socials. Són menys rars del que les pel·lícules fan creure, el veï de sobre en pot ser un, i al local de la cantonada pot ser que hi hagi un hacklab, un centre on s'hi reuneixin regularment.

El Hackiluro, el hackmeeting de Mataró

Aquests amants de la informàtica es reuniran de divendres a diumenge a Mataró, al CSOA La Fibra, en el marc del Hackiluro, una reunió per intercanviar experiències oberta a tothom a qui li

el lema de la trobada és “Experimenta la Llibertat”

interessin els ordinadors, encara que no en tinguin gaires coneixements. Enguany es fa amb el lema “Experimenta la Llibertat”, és el setè hackmeeting que es fa a l'estat espanyol des del que es va fer a Barcelona l'any 2000 i es fa alhora i sincronitzat amb els de Xicago i Santiago de Xile.

La majoria de hackers que s'hi reuneixen tenen un compromís

social molt clar de l'ús de la xarxa, i són contraris a les patents de programari, la directiva de retenció de dades, el cànon digital, les tecnologies que violen la privacitat dels usuaris... en resum, a tot allò que pot coartar la llibertat dels ciutadans a internet. Molts, a més, es relacionen d'alguna manera amb d'altres moviments socials. Aquesta filosofia és present també en la manera com s'organitza el hackmeeting, es fa a través d'una llista de distribució en què s'hi pot afegir qualsevol persona. No hi ha una o dues persones que ho organitzen tot, sinó que tot es coordina a través de la llista de distribució, on qui vulgui hi pot

proposar nodes (tallers, tertúlies, seminaris...) sobre qualsevol tema.

Així doncs, enguany s'han preparat tallers per fer un ordinador perfectament funcional a partir de peces reciclades d'ordinadors vells, explicacions sobre la seguretat del bluetooth en els telèfons mòbils, un taller de robòtica, un taller de videojocs amb programari lliure, activitats sobre criptografia... Potser una de les activitats més cridaneres és el repte per entrar a un ordinador desconegut des de la pròpia màquina. Es tracta d'una mena de concurs de hackers que es farà sobre un ordinador preparat per a l'ocasió que serà al hackmeeting mateix. ☎

INDÚSTRIA BÈL·LICA // LA XIFRA MILITAR GLOBAL SUPERA ELS RÈCORDS DE LA GUERRA FREDA

Les vendes espanyoles d'armes arriben als 419 milions d'euros l'any 2005

Les exportacions de material de doble ús —civil o militar— creixen un 109%

de R. P.

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'any 2005, les exportacions espanyoles d'armes van arribar a la xifra de 419,4 milions d'euros, un increment del 3,3% respecte els 405,9 milions de 2004. Les vendes a països de la Unió Europea han suposat 251 milions d'euros (59,8%), un percentatge clarament inferior al 79,6% de l'any 2004. Les vendes a països de l'OTAN també s'han reduït al 61,9% davant del 81% de 2004. En canvi, fora de l'àmbit de la Unió Europea (UE) i l'OTAN, les

Reunió dels ministres de defensa d'Espanya, Alemanya, Itàlia i Regne Unit a Madrid al 2005

Ministeri de Defensa

L'estrella de la indústria espanyola és l'ala dreta de l'avió de combat europeu Eurofighter

vendes espanyoles s'han incrementat fins els 159,4 milions d'euros (el 2004 van ser només 75,9 milions). Són dades que consten en l'informe que anualment facilita el ministeri espanyol de Defensa al grups parlamentaris del Congrés espanyol.

L'Estat espanyol és un actor modest en el comerç internacional d'armes, i les seves vendes varien de manera significati-

va depenent dels contractes internacionals als que arriben les empreses del sector. En els darrers anys, el creixement s'ha estabilitzat gràcies a la participació de diverses empreses espanyoles en programes de cooperació conjunta en l'àmbit militar, com són els relatius a l'avió de combat europeu Eurofighter —els espanyols desenvolupen l'ala dreta del futur caça europeu—, l'avió de transport militar A-400M, el carro de combat europeu Leopard i els míssils Meteor i Iris-T. Per això, les vendes més significatives de 2005 en l'àmbit de la UE —al marge de dos avions de combat per Polònia— han estat peces de l'Eurofighter per al Regne Unit, Alemanya i Itàlia, a més de peces del Leopard per Aleman-

ya i Grècia. Les vendes restants fora de l'espai UE i OTAN, 159,4 milions d'euros, s'han repartit entre 33 països entre els quals destaca Algèria (110,6 milions d'euros) materialitzats en sis avions per a missions logístiques, i Equador (32,2 milions) amb tres avions destinats a la vigilància costera i a la "lluita contra el narcotràfic" a les seves fronteres.

Col·laboració nuclear

On sí que creixen significativament les vendes espanyoles és en l'àmbit dels anomenats productes i tecnologies de doble ús, és a dir, exportacions que poden tenir o no finalitat militars (això, però, només ho decideix el destinatari del producte). Han crescut un 109,1%, arribant als 58,6 milions

d'euros. Entre els principals destins cal assenyalar els Estats Units (28,1 milions): les exportacions a aquest país s'han materialitzat en un equip de liofilització (un mecanisme per a la conservació d'aliments), generadors de vapor per centrals nuclears i un preimpregnat de fibra de carboni per aviació civil.

El segon país receptor va ser la Xina: 13 milions d'euros en un equip de criptografia per telèfons mòbils, generadors de vapor per centrals nuclears o condensadors per mines de carbó i plantes elèctriques. Cal recordar que sobre la Xina pesa un embargament de la Unió Europea en matèria de venda d'armament que el govern de Zapatero s'ha mostrat en més d'una ocasió favorable a aixecar.

Xifra rècord el 2006

La despesa militar mundial arribarà aquest 2006 a la xifra rècord dels 834.000 milions d'euros, superant en termes reals les xifres més altes de la Guerra Freda, i que és 15 vegades més del que es destina actualment a l'ajuda internacional. Són dades d'un informe d'Oxfam Internacional (Intermon Oxfam a l'Estat espanyol) que assenyalen els Estats Units, l'Orient Mitjà i alguns dels països més pobres del planeta com a principals responsables de l'increment d'aquesta despesa. L'increment en els pressupostos militars ha generat un nou boom en la indústria armamentística. Les 100 majors empreses d'armes han incrementat les seves vendes en un 70% entre 2000 i 2004, passant de 123.000 milions d'euros l'any 2000 als 211.000 de 2004.

CATALUNYA // PROBLEMES A CORREUS

Diverses poblacions arrossegueu l'acumulació de paquets a les oficines de Correus

de Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

“Cada vegada hi ha més persones que utilitzen el correu electrònic, i les cartes comencen a ser, per a moltes d'elles, un record del passat. Per això, que milers de paquets saturin les oficines de Correus és més propi d'una pel·lícula de ciència ficció. Però és real”. Comentaris com aquest, que aquesta mateixa setmana feia una carter de Barcelona, posen de manifest un problema que fa mesos que s'arrossega i que, en alguns municipis, comença a ser especialment greu. Durant tot l'estiu, s'ha sentit parlar del col·lapse —de cartes, paquets i, fins i tot medicaments o rebuts per als hospitals— a les oficines de Correus de diversos municipis catalans. Hores d'ara, la situació està lluny de resoldre's.

Treballadors de la CGT, farts de veure com hi havia persones que durant un mes no rebien cap tipus de corres-

pondència, han denunciat al Ministeri de Foment el mal funcionament del servei postal a set municipis: Arenys de Munt, Piera, Sant Cugat del Vallès, Hospitalet de Llobregat, Terrassa, Santa Coloma de Gramenet i Barcelona.

En alguns casos, s'ha començat a resoldre i el sindicat en fa un seguiment per comprovar el bon funcionament. A més, el fet que comenci la campanya electoral, segons explica els secretari d'Acció Sindical de la CGT, Julián Cuevas, fa pensar que “s'esforçaran perquè tot vagi bé, però difícilment es resoldrà si no es reforça la plantilla”. El representant sindical té clar per què l'Administració “ha permès” el col·lapse en algunes oficines de Correus: “están interessats en privatitzar el servei i generen aquest caos per utilitzar-ho com a argument. Després faran pagar 10 cèntims més i com s'encarregaran que no hi hagi problemes, ningú es queixarà”.

Arenys i Piera, les més perjudicades

De totes les localitats denunciades, n'hi ha tres que encara acumulen objectes postals perquè no s'ha actuat. La promesa de Foment de crear cinc noves oficines a Terrassa fa pensar que la situació podria millorar. Però no és així a Arenys i Piera. En el primer cas, s'acumulen 14.000 paquets en un municipi on hi ha 7.000 habitants i cada carter triga uns 6 dies en recórrer la seva zona. A Piera, són 10.000 i calen 4 dies per repartir tota la correspondència d'una sola zona. En el cas de Sant Cugat, Cuevas explica que “ara podríem parlar de 30.000 paquets diaris, però no sembla massa tenint en compte que la mitjana és de 70.000”. El responsable sindical recorda que la llei postal estableix que totes les persones tenen dret a rebre el correu cada dia de dilluns a divendres i anima a que es denunciï a través dels fulls de reclamació perquè “és l'única manera que, ara per ara, la societat pot pressionar les administracions”.

BARCELONA // CONFLICTES LABORALS

La vaga a 'La Vanguardia' no s'atura

de L.A.

El personal dels tallers de *La Vanguardia*, ara subrogat a l'empresa d'arts gràfiques CRE-A, continua en peu de guerra. Després de l'assemblea informativa del 6 d'octubre, la plantilla manté el calendari d'aturades per a aquest mes que també ha d'afectar l'edició de l'1 de novembre, dia en què se celebren les eleccions a la presidència de la Generalitat. La setmana passada el comitè de vaga va rebutjar la proposta que feia la direcció del diari i del Grup Godó —al qual pertany el rotatiu— perquè suposava renunciar al conveni de *La Vanguardia*, i deixava clar que la subrogació no tenia marxa enrera. Però la situació, lluny de resoldre's, sembla que encara es complica més. Segons expliquen alguns treballadors, el primer dia de vaga de la setmana passada, el 6 d'octubre, un responsable del diari va aparèixer als tallers per “obrir portes i comprovar qui no entrava a treballar. Intentava pressionar-nos per veure si algú es feia enrera, però tothom va seguir la vaga”. Amb aquest ambient la reunió prevista entre el comitè i l'empresa per aquest 9 d'octubre ha quedat ajornada sense cap data concreta.

PENEDÈS // REPRESSIÓ

Jornada solidària a Vilafranca

Guillem Sànchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Unes 200 persones es van manifestar a Vilafranca del Penedès contra la repressió el 6 d'octubre. Després es celebrà un concert amb grups com Obrint Pas o Betagarri. Aquests actes eren en rebuig a dos processos judicials que afecten independentistes de la comarca, i en solidaritat amb els presos polítics.

Es va recórrer el centre de la vila fent accions, com penjar una pancarta al balcó de l'Ajuntament o cremar un ninot amb forma de guàrdia civil.

El "cas del Monjos" va centrar la protesta

Un d'aquest processos, conegut com el "cas del Monjos", es refereix als fets succeïts en el municipi penedesenc el juliol de 2002. Durant un enfrontament entre assistents al concert de festa major i joves d'extrema dreta, quan els primers van sortir en defensa d'un magribí agredit pels segons, va aparèixer la Guàrdia Civil i va detenir sis persones. Cap dels ultres va ser detingut ni inculpat. En canvi, els sis detinguts afrontaran un judici per "atemptat i agressió a l'autoritat".

L'altre cas es refereix a 10 persones acusades per un "delicte electoral" per participar en una manifestació la vigília del referèndum de la Constitució europea.

CATALUNYA // ELECCIONS AUTONÒMIQUES 2006

El govern bipartit espanyolitzza el Parlament

La campanya institucional animant al vot també es fa en castellà sota el lema 'Elecciones al Parlamento de Cataluña'

R. P.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

"Te toca a ti. Elecciones al Parlamento de Cataluña". La campanya institucional de la Generalitat catalana per demanar el vot en les properes eleccions autonòmiques de l'1 de novembre també té la seva versió castellana. Una iniciativa que, al marge de castellanitzar el nom de la principal institució del país —Parlamento per Parlamento— i el nom oficial de la comunitat autònoma —que és Catalunya i no Cataluña—, vulnera el nou Estatut d'autonomia del Principat, aprovat per les dues forces que governen la Generalitat (PSC i ICV) i referendat en referèndum popular el passat mes de juny.

L'article sisè del nou Estatut diu literalment en el seu primer punt: "La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya". Per tant, la campanya en castellà del govern català ignora, d'entrada, la llei bàsica de Catalunya.

La publicitat electoral de la Generalitat en castellà no és nova —de fet, la majoria de partits adrecen les cartes demanant el vot al

Cartell de la campanya electoral en castellà al metro de Barcelona

Edu Bayer

seu electoral en català i castellà—, però sí que és inèdita una campanya tan evident, amb multitud de tanques publicitàries al metro i als barris, i també a la premsa.

Amb "n" de "Cataluña"

A partir d'aquí, hi ha altres consideracions més lingüístiques que legals, que fan referència al nom oficial de l'autonomia —Catalun-ya— i de la seva principal institu-

ció —el Parlament. Fins ara, era pràcticament impossible que la institució, en referir-se a sí mateixa, traduís el seu propi nom, una actitud més pròpia de premsa espanyolista com *La Razón* o *El Mundo*. De fet, un diari com *La Vanguardia*, íntegrament escrit en castellà, fa servir habitualment en les seves informacions els termes "Govern", "Generalitat", "Parlament" i "Ca-

talunya", cosa que també fa, per exemple, un rotatiu tan poc sospitós de veïtats separatistes com *El País*. La castellanització dels noms de les institucions i del propi nom del país és un fet inèdit a Catalunya en els darrers 25 anys. De fet, resulta molt difícil trobar publicitat institucional dels governs de les Illes Balears o el País Valencià, governats pel PP, amb expressions com "Gobierno de las Islas Baleares" o "Generalidad valenciana".

Precedent a Habitatge

Un precedent semblant el trobem a la conselleria de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat, que encapçala l'ecosocialista Francesc Baltasar. Fa uns mesos, com denunciava el confidencial filorepublicà Busot (www.busot.ca), la conselleria va repartir multitud de fulletons informatius sobre temàtiques ben diverses —parcs naturals, pesca, política d'habitatge o contaminació acústica— amb una particularitat: a més de ser en castellà, traduïen el nom de la institució: Generalidad de Cataluña.

La campanya institucional per animar al vot es perllongarà fins el 30 d'octubre, i ha costat 1.439.186 euros en concepte de creativitat, producció i insercions en els mitjans. ☐

SITGES // HOMOSEXUALITAT

Sitges demana perdó

Agències
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Han hagut de passar 10 anys perquè gais, lesbianes i transsexuals rebessin la compensació de ser perseguits pel propi Ajuntament. El 1996, el govern municipal de Sitges de l'època, format per CiU, PP i Nou Horitzó, va decidir obrir fitxes policials a aquest col·lectiu per "controlar-lo".

Ara, i amb l'objectiu de deixar enrera, una mesura repressiva d'aquestes característiques, gais, lesbianes i transsexuals, l'actual Ajuntament i l'Assemblea de Joves han inaugurat una escultura força representativa: un triangle invertit de color rosa, el símbol utilitzat pels nazis per classificar els homosexuals dins els camps de concentració. L'acompanya un lema prou clar: "Sitges contra l'homofòbia".

Des del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, han explicat que ja era hora que es rescabals aquest col·lectiu ja que "no era normal que amb una mà s'agafessin els diners dels homosexuals i amb l'altra se'ls llancessin ous".

BARCELONA // 12-O

Accions contra el feixisme

Agències
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Denunciar la presència de símbols feixistes a la ciutat de Mallorca i protestar contra la celebració del 12 d'octubre. Aquest va ser l'objectiu de les accions que el 6 d'octubre va protagonitzar l'assemblea de Maulets de Ciutat. Els actes de denúncia van consistir en tenyir de vermell l'aigua de Sa Feixina —una font que el col·lectiu considera "tacada de sang"— i pintades a l'antiga caserna de la Guàrdia Civil situada a la carretera de Valldemossa.

D'altra banda, diumenge 8 d'octubre un grup de joves del barri barceloní de Les Corts van boicotejar una fideuà organitzada pel PP aprofitant la celebració de la festa major del districte. Després de penjar una pancarta on es llegia "Fora feixistes", els joves van llançar quilos de sal a la fideuà popular i van repartir fulls informatius prou explícits: "Posa-li sal a la teva vida".

MENORCA // TERRITORI

En defensa des Camí de Cavalls

Directa Menorca
/menorca@setmanaridirecta.info/

Una caminada popular convocada per la Coordinadora per sa Defensa des Camí de Cavalls va reivindicar l'ús lliure d'aquest camí que volteja Menorca. Tot i les gestions de la coordinadora, la situació del camí segueix igual que abans. Molts trams es troben en propietats privades que en prohibeixen l'accés i vigilants, embardissaments, tanques, etc., en dificulten el pas. Les reunions entre la coordinadora i les diverses administracions no han parat des de les grans mobilitzacions de mitjans 90. Per mantenir la flama reivindicativa encesa, el diumenge 8 d'octubre ben prest al matí, 156 persones varen emprendre el camí des de la platja de Binimel·là fins a Cala Barril, sense saber si podrien completar el camí sense saltar tanques, enfrontar-se amb propietaris o senzillament no poder-hi accedir. Mentre no s'accelerín les expropiacions i de delimitació del traçat, no ho podran saber.

BARCELONA // REPRESSIÓ

Un maulet detingut al partit de la selecció

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un jove militant de Maulets va ser detingut el passat 8 d'octubre a Barcelona en acabar el partit de la selecció catalana de futbol. Segons ha denunciat l'organització antirrepressiva independentista Alerta Solidària, els fets van succeir a l'accés número tres del Camp Nou.

El jove, veí de Girona, sortia de l'estadi amb un amic seu quan un agent dels mossos d'esquadra va interpellar-lo per requisar-li una ensenya que duia plegada, que va resultar ser una bandera per la repatriació dels presos bascos. Segons Alerta, l'agent va advertir al jove que es tractava "d'una bandera il·legal" i li va requisar "sense cap explicació". Quan el maulet va aproximar-se al vehicle policial per intentar recuperar l'ensenya, va acabar detingut. Alerta ha denunciat que els mossos "han actuat amb violència".

VALÈNCIA // 9 D'OCTUBRE

Milers de persones a la Diada

Agències

Més de 10.000 persones, fins a 30.000 segons l'organització, van omplir els carrers de la ciutat de València per reivindicar els seus drets com a poble durant la Diada Nacional del 9 d'octubre. Com si el lema de l'acte, "Guanyem el País" estigués curosament escollit, la reivindicació majoritària de la jornada va ser la conformació d'un pacte entre Esquerra Unida i el Bloc Nacionalista Valencià en mires a poder fer fora al PP del govern les properes eleccions autonòmiques del maig. Per la seva banda els blocs de l'esquerra independentista es va manifestar al marge, però seguint el mateix recorregut, durant el qual van anar realitzant diferents accions com penjades de pancartes o pintades de murals. Van aplegar una bona part dels manifestants, i, sobretot, els més joves. La nota negativa la va posar la policia que va retenir dues persones.

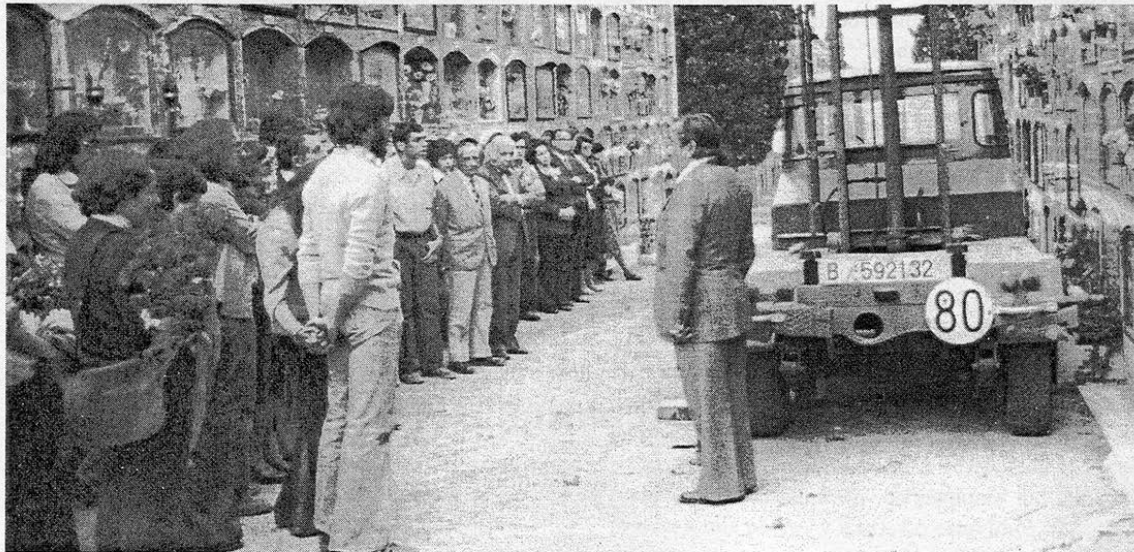
MEMÒRIA HISTÒRICA // CLAM CONTRA L'OCULTACIÓ I LA DESMEMÒRIA OFICIAL

Jordi Martínez de Foix, víctima oblidada de la “transició” espanyola

El 14 d'octubre farà 28 anys de la mort d'aquest jove militant comunista, per causes encara no aclarides

Jordi Martínez de Foix era hijo de un dirigente de ERC

Un militante del PCE-I murió mientras fabricaba explosivos

Un momento del entierro: Flores para Martínez de Foix.

Així va tractar la premsa de l'època la mort de Martínez de Foix

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La pel·lícula *Salvador*, sobre l'execució per part del règim feixista del general Franco de l'activista del MIL Salvador Puig Antich, ha tornat a posar d'actualitat la ferida mal tancada de les víctimes de l'anomenada transició espanyola. Al marge de les acusacions que han llençat antics companys d'aquest anarquista català, que veuen en el film una maniobra de buidatge de la significació política dels fets —“una mortalla de luxe per un producte de misèria”—, el cert és que el fenomen Puig Antich torna a posar sobre la taula el tema de la memòria històrica.

Per a molts joves només és un més dels noms que recita Mesclat a “Torna, torna Serrallonga”

Com la de Puig Antich, hi ha altres ferides mal tancades, víctimes d'una època turbulenta. Joves tirotejats per la policia en manifestacions, executats sense clemència o morts mentre preparaven accions. Amb ideals diversos, però units en la lluita per la desestabilització del règim feixista i la democràcia postfeixista. Una d'aquestes víctimes és Jordi Martínez de Foix.

El proper 14 d'octubre farà 28 anys de la seva mort, encara en circumstàncies sense aclarir, en un pis del barri del Verdum de Barcelona.

Per a molts joves, Martínez de Foix només és un més dels noms dels patriotes caiguts que reciten els Mesclat en la seva versió de “Torna, torna Serrallonga”. Per a molts adults, poc més que una esvela a l'Avui cada 23 d'abril (data del seu naixement) i cada 14 d'octubre. Però darrera de cada nom hi ha una història. Aquesta és la seva.

Comunista i patriota

Jordi Martínez de Foix va començar a militar amb només 15 anys al Partit Comunista d'Espanya (Internacional). El PCE(i) era un grup d'esquerra radical que s'oposava a la reforma política del franquisme i que juntament amb altres organitzacions comunistes, independentistes i llibertàries va protagonitzar importants episodis de lluita al carrer durant una època convulsa, amb l'objectiu de desestabilitzar el règim i frustrar la reforma política per forçar la ruptura. Veí de Sant Andreu i fill d'un dirigent d'ERC, Josep Martínez de Foix, el jove Jordi va deixar aviat els estudis i va començar a treballar de torner, al Taller Escola Barcelona i a l'Empresa Kas, prenent part activa en les vagues més dures de l'època.

Cada cop més implicat en la lluita al carrer, el 2 de desembre de 1977, en una manifestació no autoritzada contra els pactes de la Moncloa que derivà en violents enfrontaments amb la policia, dos individus de paisà li disparen gairebé a boca de canó. És ferit de bala però sobreviu després de passar per l'Hospital Clínic.

La Diada de 1978, en els aldarulls d'una manifestació al vespre, prop de la plaça Sant Jaume, un company seu simpatitzant del partit, corre carrer Ferran avall, i cau fulminat per les bales d'arma de foc. És Gustau Muñoz, un noi de només setze anys. Muñoz mor pràcticament als seus braços.

El dia 13 mor a conseqüència de l'esclat dels materials explosius que estava manipulant

Homenatge a Companys

El 14 d'octubre de 1978 hi ha prevista una manifestació per commemorar l'assassinat del president Lluís Companys a mans del règim franquista. Per primera vegada, Jordi Martínez de Foix no hi assis-

tirà: el dia 13 mor a conseqüència de l'esclat de diversos materials explosius que estava manipulant. La versió oficial diu que estava preparant explosius. La família explica que estava manipulant sofre per preparar “petards irlandesos”, emprats per fer soroll a les manifestacions.

A les mostres de restes cremades i cendres que la família faria analitzar posteriorment, els perits hi troben fòsfor, un producte rar en grups que no estiguin vinculats o propers als estaments militars o policíacs. També s'hi troba clorat de potassa, sofre i material carbonífer. La sospita que la mort de Martínez de Foix no va ser completament accidental plana sobre el cas. Una sospita, però, que mai s'ha pogut demostrar, però que tampoc s'ha investigat amb decisió per cap jutge.

El funeral a la parròquia de Sant Andreu va ser prohibit pel Govern Civil i la policia va ocupar la plaça Orfila de Sant Andreu. El 8 de novembre, 25 dies després de la seva mort, va ser detinguda la seva companya Carme, també militant del PCE(i). Passarà quinze dies reclosa a la presó de la Trinitat.

Homenatge a Sant Andreu

Com cada any, familiars i amics de Jordi Martínez de Foix l'homenajaran amb un acte que, en aquesta ocasió, han organitzat l'assemblea d'Endavant de Sant Andreu i l'Assemblea de Joves a la plaça del Comerç d'aquest barri barceloní. A l'acte, que se celebrarà el proper 14 d'octubre, hi assistirà Josi Llorenç, mare de

Martínez de Foix, i començarà a les 7 del vespre. Hi haurà la lectura de textos del jove caigut i la lectura d'un manifest. Per a tots aquells que vulguin saber més de la seva història, al seu barri, a la petita llibreria-cafeteria Xoc del carrer Fabra i Puig, encara hi venen un complet dossier-llibre elaborat per la família.

Caiguts en combat (1974-1979)

SALVADOR PUIG ANTICH
(2 DE MARÇ DE 1974)

Militant del Movimiento Ibérico de Liberación (MIL). Executat a garrot vil a la presó Model de Barcelona, acusat de l'assassinat d'un policia. El seu procés encara s'està revisant.

ORIO SOLÉ SUGRANYES
(6 D'ABRIL DE 1976)

Militant del MIL, tirotejat per la Guàrdia Civil a les muntanyes navarreses després de fugir de la presó de Segòvia juntament amb diversos presos d'ETA.

TXIQUI, OTAEGUI, BAENA, SANZ I BRAVO
(27 DE SETEMBRE DE 1976)
Procés de Burgos. Dos militants d'ETA i quatre del Frente Revolucionario Antifascista y Patriótico (FRAP), executats pel règim feixista a Barcelona.

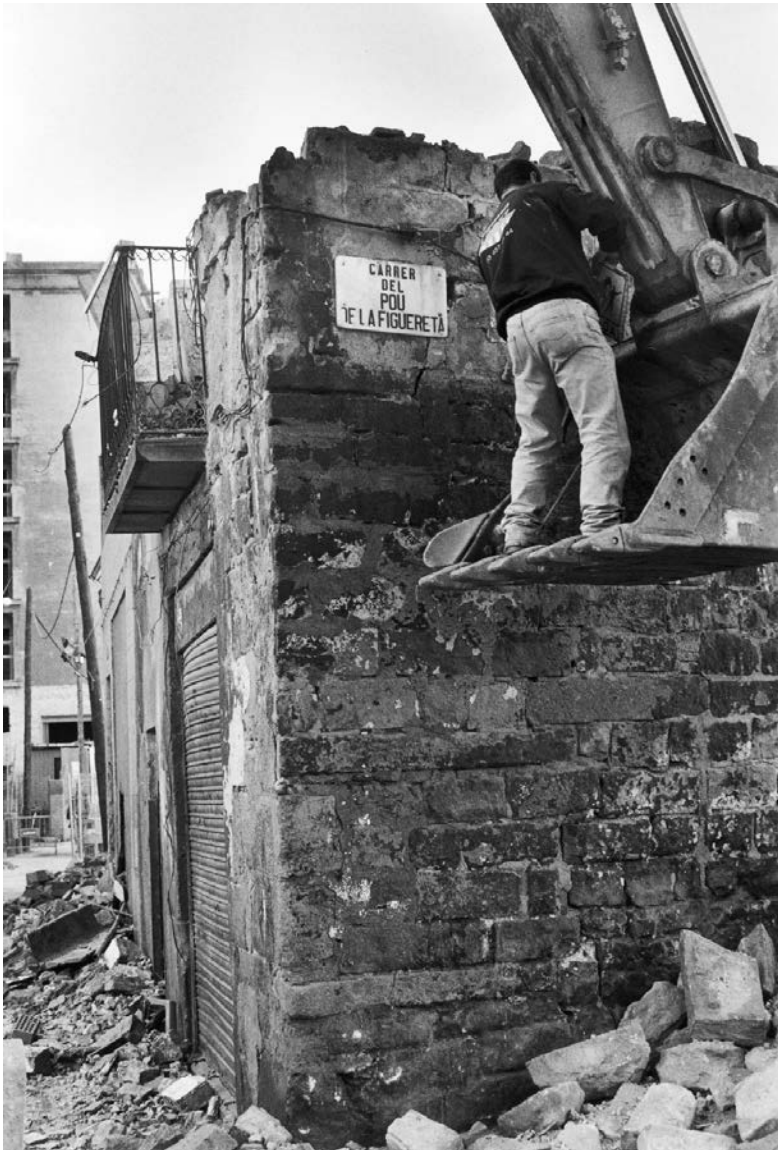
MIQUEL GRAU
(6 D'OCTUBRE DE 1977)
Jove comunista alacantí, assassinat per un militant de Fuerza Nueva mentre penjava cartells de l'acte commemoratiu de la Diada del 9 d'Octubre.

GUSTAU MUÑOZ
(11 DE SETEMBRE DE 1978)
Simpatitzant de les joventuts del PCE(i). Assassinat a trets per la policia espanyola al carrer Fiveller [Ferran] de Barcelona. Tenia només 16 anys.

MARTÍ MARCO
(26 DE GENER DE 1979)
Militant de les JERC, activista del nucli fundacional de Terra Lliure. Mor metrallat per la policia espanyola en fugir d'un control a la cruïlla dels carrers Bruc i Diputació de Barcelona.

FÈLIX GOÑI
(2 DE JUNY DE 1979)
Militant del nucli fundacional de Terra Lliure, mort a conseqüència d'una explosió mentre preparava una acció contra la multinacional de capital francès Renault.

El Forat de la Vegonya

Han estat més de sis la que l'ubicació de donat la gent que en generat al llarg del temps, e

Una de les seves grans sociabilitat, on es conreen als més petits, on els nen segurs. La pista de futbol, possibilitat de jugar sense no és simplement la feina sinó que porta implícita l'urbà. Encara que sigui tan supermercat. Una tarima donant lloc a la cultura (la bast de totes i tots. Una m convida a repartir-se els es

Les espècies vegetals rents, de veïns i veïnes i d plaça, de donacions d'altr (com els freixes que va d d'homenatges que represe

Laia Gómez
Participant del projecte a

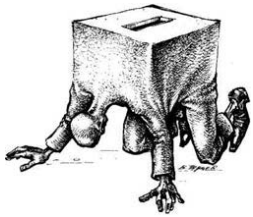

anys construint col·lectivament una plaça en els seus elements s'ha basat en l'ús que li ha donat ella hi conviu, en les dinàmiques que s'hi han desenvolupat, en les necessitats que s'han anat evidenciant. L'hort comunitari és que ofereix un espai central de trobar-se, de les relacions de veïnat, des dels més grans fins als més petits. Aquí juguen lliurement, es coneixen, se senten part d'un grup. Separada de l'espai central, proporciona la possibilitat d'interrompre la vida social de la plaça. L'hort comunitari és la il·lustració d'uns quants amants de la natura, que veuen la possibilitat d'apropar la ruralitat al món urbà, no sols demostrant que la verdura no ve del camp, sinó que la fixa ha proporcionat fruits també grans, com la música, la dansa, el teatre, el cinema) a l'activitat més allunyada, la cistella de bàsquet com a espai de joc sense complicacions.

Les plantades procedeixen de llocs molt diferents, però totes són afí al projecte que les van baixar als carrers dels països que se solidaritzen amb el Forat de la Vergonya. L'Ajuntament de Castellbuono, Sicília), i moltes persones estimades que ja no estan...

Autogestionari del Forat de la Vergonya

Eleccions al Parlament de Catalunya 2006

Espai gratuït d'informació electoral. Aquesta setmana la tercera de les radiografies dels partits polítics i candidats que es presenten a les properes eleccions de l'1 de novembre. L'ordre és de menor a major representació parlamentària: ICV-EUIA, PPC, ERC, PSC-CC i CIU

JOSEP LLUÍS CAROD-ROVIRA // ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (ERC)

Un partit que es va quedar a l'atur forçós gràcies a l'Estatut

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La tardor de 2004 i després de signar el pacte tripartit van afirmar que no anaven a la Generalitat a ocupar seients ni poltrones, que anaven a fer feina. La primavera de 2006, però, no van deixar el Govern, els van fer fora. El PSC-PSOE els va fer fora de la Generalitat, dels sis departaments que governaven ells i els prop de 400 càrrecs de confiança i militants del partit. Per cert, alguns d'aquests càrrecs curiosament es van convertir en alts funcionaris de confiança dels socialistes en poc més de dues setmanes per tal de no deixar el seu lloc de treball i el seu sou.

Van escenificar durant setmanes una presència al Govern compatible amb les seves crítiques a l'Estatut aprovat per Mas i Zapatero. La multitudinària manifestació sobiranista del 18 de febrer, tot i que semblava paradoxal, els va empenyer a una esquizofrènia impossible. L'expressió de rebuig a l'Estatut va ser tan multitudinària entre la seva militància que no van poder defensar ni un sí crític, ni un nul polític, ni res de res per salvar els càrrecs.

Les bases van passar factura en el moment de decidir el vot de l'Estatut

Durant els tres anys que van ser al poder van centrar els seus esforços en el nou Estatut d'Autonomia, i el mateix projecte estatutari els va deixar sense poder. També van parlar molt de llengua i de seleccions esportives catalanes. De treball, educació, habitatge, sanitat no en van parlar tant. Mentrestant, Carod, però especialment Puigercós, disfrutaven de sopars de gala i grans bufets amb empresaris del totxo i la banca espanyola i catalana, les joventuts del partit (JERC) feien campanyes contra l'especulació urbanística i l'oligarquia econòmica i empresarial. Els vidres entelats dels cotxes oficials sembla que dificulten als

polítics la visió del que passa al carrer. Però la militància de les JERC afirmaven que s'havia de confiar en els seus caps polítics, que hi havia estratègia i arribaria la revolució. Les dissidències internes també es van fer presents a les federacions locals, com ara la de Nou Barris de Barcelona. Van ser defenestrats i desautoritzats per la direcció després de criticar l'ordenança del civisme aprovada a la ciutat.

Les bases van passar factura en el moment de decidir el vot de l'Estatut. Va ser aclaparadora l'opció del no i la direcció la va haver d'acatar. Aquest respecte per les bases va ser conseqüència dels estatuts d'ERC, que no van poder ser modificats durant una assemblea general l'any anterior, tot i que Puigercós va pressionar molt per aconseguir-ho. Aconseguir escons al Parlament també ha fet modificar els seus lemes

electorals. La paraula "independència" ha anat patint mutacions i eufemismes, substituïda per sobirania i autodeterminació. Però encara que se suavitzin els termes i es canviï constantment de posicionaments, a la web d'ERC segueixen parlant de coherència. Una coherència que manté gran part dels seus càrrecs institucionals a Madrid, a un Parlament espanyol on teòricament no representen a ningú.

LES FRASES CÈLBRES:

Ricard Martínez

"Seguiu fent campanya contra mi que això em dona vots"

Jordi Portabella

"S'ha de lluitar contra els violents amb les lleis i la policia"

Joan Puigercós

"La nostra coherència ens va portar a oposar-nos a l'Estatut"

Personatges

JORDI PORTABELLA

És mira molt al mirall, dempeus i inclinat. Segons els seus col·laboradors més propers li agrada sentir-se poderós i és molt ambiciós. Rebutjat per amplis sectors de la militància de base del partit. Afirmar que ell donaria molt més la talla com alcalde de Barcelona que no pas Jordi Hereu. Diu ser molt amic de Xavier Casas, primer tinent d'alcalde.

RICARD MARTÍNEZ

No viu a Gràcia però és el seu regidor. Quan va ser elegit per aquest càrrec va visitar cases okupes del barri aprofitant que ningú el coneixia. Pocs mesos després apareixien cartells comparatius de la seva cara i la de Manuel Fraga, sota l'epígraf de "La calle es mía". L'acusen de repressor i d'instar el desallotjament de vivendes i centres socials okupats com Les Naus.

XAVIER VENDRELL

Ha estat el conseller més fugaç de la història de la Generalitat. Tant sols dues setmanes en el càrrec. El temps que va trigar Montilla en treure el comandament a Maragall i donar la patada a Carod. L'any 1991 va tenir converses mai detallades amb José Leopoldo Aranda, fiscal en cap de l'Audiència Nacional amb l'objectiu de disoldre Terra Lliure, fer delació i demanar perdó a l'Estat espanyol.

Degut al retard del lliurament de les subscripcions, que depén de Correus, també podeu passar a buscar el setmanari per qualsevol dels punts de venda, sense cap mena de recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info. Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Global // El Che

» El diumenge 8 d'octubre es va celebrar el 39è aniversari de l'assassinat d'Ernesto "Che" Guevara a l'escola del nucli rural de La Higuera, Bolívia. Des de llavors, a moltíssims països se celebra el Dia del Guerriller Heroic, amb tot tipus d'actes i accions d'homenatge als que han perdut la vida en la lluita per un món millor.

Castella // Antifeixista pres

» Un jove lleonès es troba en presó preventiva des del 7 de setembre a la presó de Villahierro, acusat de ferir un militant d'extrema dreta. Els fets van succeir quan quatre nazis van atacar una casa okupada de Lleó i els seus habitants van sortir a defensar-se. Es dona el cas que cap ultra de la ciutat ha anat mai a presó per les seves agresions.

COLÒMBIA // CAP A UN INTERCANVI DE PRESONERS I UN PROCÉS DE PAU?

Les FARC-EP i el Gover d'Álvaro Uribe reprenen els contactes

✉ César Jerez
Agencia Prensa Rural
/Barcelona/

De nou sembla que s'enceta un camí d'esperança que possibiliti un intercanvi de presoners de guerra entre les FARC-EP (Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia-Exèrcit del Poble) i l'Estat colombià. La guerrilla marxista, en una carta oberta als tres sectors del poder públic, va anunciar recentment els primers passos per iniciar un diàleg de pau amb el govern d'Uribe Vélez.

"La pau, la solució política del conflicte, continua sent el més anhelat en l'ànima col·lectiva dels colombians. No ha estat possible perquè els de dalt no volen cedir als seus privilegis, ni desitgen compartir, atrinxerats en la seva democràcia excloent," han manifestat els rebels a la carta firmada pel Secretariat de l'Estat Major Central de les FARC-EP, una espècie d'executiu guerriller.

*Les FARC
lliurarien uns
59 polítics i
militars a
canvi d'uns
500 subversius*

Els insurgents han exigit al Govern actual "atorgar garanties plenes per avançar el canvi de presoners de guerra, desmilitaritzant per 45 dies els municipis de Florida i Prada (en el Departament de la Vall del Cauca). Una vegada alliberats tots ells, quedarà a l'ordre del dia la recerca d'acords per superar el conflicte social i armat que feteja el país". Amb l'intercanvi humanitari, les FARC lliurarien uns 59 polítics i militars que mantenen retinguts, alguns des de fa vuit anys, a canvi d'uns 500 subversius que es troben presos. Les FARC havien expressat durant la campanya electoral la impossibilitat d'arribar a acords amb Uribe. Amb la reelecció del mandatari la guerrilla reprèn la iniciativa política insistint en l'intercanvi humanitari i exposa les condicions per arribar a un nou

Jorge Mata i Ernesto Laos

Assemblea popular a Colòmbia en pro de la pacificació

procés de pau. Entre aquestes, desmilitaritzar els departaments de Putumayo i Caquetá, a l'Amazònia colombiana.

► Agenda complexa a 3 bandes

Les FARC han proposat a l'Estat colombià reprendre l'agenda comuna del procés de pau anterior i fallit que buscava introduir canvis estructurals en l'ordre polític, econòmic i social del país i incloure en la discussió el Tractat de Lliure Comerç amb Estats Units, la reparació integral a les víctimes del conflicte i l'extradició de ciutadans colombians als Estats Units. Aquest últim tema ha adquirit una rellevant importància amb l'extradició dels guerrillers Sonia i Simón Trinidad a aquest país, acusats de participar en el narcotràfic i amb la pretensió dels Estats Units de portar a les presons estatunidenques a pràcticament tots els dirigents guerrillers. Les FARC han reconegut públicament el cobrament d'un impost al comerç de pasta de base de coca que es dona entre camperols i narcotraficants, però neguen participar en la cadena internacional del tràfic de cocaïna.

Per altra banda, les FARC mantenen en el seu poder, des de

fa tres anys, tres ciutadans nord-americans, que van ser fets presoners quan els guerrillers van fer caure una avioneta que realitzava tasques d'intel·ligència contrainsurgent en el marc del Pla Colòmbia.

*Es vol incloure
en la discussió
el Tractat de
Lliure Comerç
al procés de pau*

El canvi de *gringos* per guerrillers seria un dels temes més difícils d'abordar davant d'una eventual negociació d'intercanvi de presoners, doncs l'administració dels Estats Units ha rebutjat públicament aquesta sortida i prioritza el rescat militar dels seus agents.

Bush prefereix la guerra Malgrat l'entusiasme que ha despertat l'encreuament de cartes obertes entre les parts (el Govern fins i tot ha arribat a oferir una

assemblea constituent al final d'un procés de pau amb les FARC), en alguns sectors de la societat colombiana es veu la necessitat de tenir en compte algunes de les traves que s'entreuen en aquest intercanvi de presoners i al procés de pau. Un primer punt a valorar seria la política de "seguretat democràtica" del govern d'Uribe, que ha aconseguit unificar en la fórmula de la guerra l'oligarquia colombiana i que li ha donat un maneig retòric i demagògic a la pau, mentre busca afanyosament però infructuosa el debilitament militar de les FARC amb el suport incondicional de l'administració Bush.

Un altre punt a tenir en compte seria el paper determinant dels Estats Units (amb el seu escenari centreamericà d'una guerrilla derrotada en una taula de negociació), doncs és qui realment dictamina la política de guerra per poder mantenir el *status quo* regional que possibiliti el seu saqueig de recursos estratègics de Colòmbia.

Mentrestant, Uribe, amb la manipulació dels mitjans de comunicació, ha sabut donar una aparença de seguretat i pau cap a dins i cap a fora del país. Va legalitzar i institucionalitzar les es-

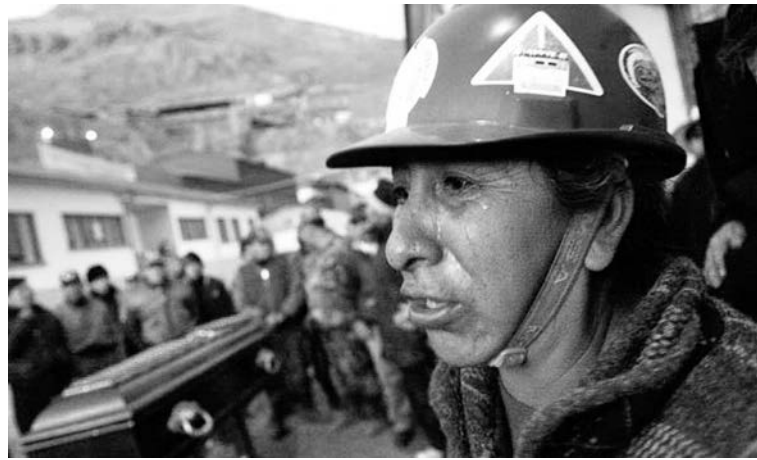
tructures paramilitars de guerra bruta i terrorisme d'Estat lligades al narcotràfic, que ell mateix va ajudar a crear, i es troba en un procés d'apropament amb la guerrilla de l'ELN (Exèrcit d'Alliberament Nacional, sigles en castellà), amb qui iniciarà, el pròxim 16 d'octubre, una quarta ronda de converses a L'Havana.

*Uribe busca
afanyosament
però infructuosa
el debilitament
militar de
les FARC*

La guerra quotidiana, però, s'empassa la vida a cada instant: Colòmbia és el país del món on més s'assassina camperols, mestres, líders sindicals i periodistes. En l'actualitat hi ha tres milions de colombians desplaçats de les seves terres. ☹

BOLÍVIA // 21 MORTS EN ENFRONTAMENTS ENTRE MINERS ASSALARIATS I COOPERATIVISTES

La batalla de Huanuni desestabilitza el govern d'Evo

La batalla pel control de la principal mina del país ha estat molt cruenta

✎ José Pinto / Alai
/La Paz/

Bolivia està de dol: els treballadors miners, històric eix del moviment popular bolivià, han desenvolupat un dolorós enfrontament intern —que encara no culmina— a la localitat de Huanuni, al departament de Potosí.

En el moment de redactar aquest article, la violència i intranquil·litat campen a Huanuni. Mentre les famílies vetllen i es disposen a enterrar els seus morts (més de 20, encara que hi ha diferents xifres), continuen les explosions de dinamita provinents dels sectors en pugna: d'una banda, els assalariats de la Corporació Minera de Bolívia i, per l'altra, els membres de les cooperatives mineres, ambdós lluitant per controlar el jaciment ubicat al turó Posokoni, el valor del qual s'ha incrementat substancialment com a conseqüència

de les variacions del preu dels minerals al mercat internacional.

Les bases del conflicte es van instal·lar fa més de 20 anys amb les mesures d'ajust estructural imposades pel Decret Suprem 21060 de 1985 i dispositius subseqüents, que van ordenar el tancament d'operacions mineres de la Corporació Minera de Bolívia (COMIBOL), del Banc Miner de Bolívia, del Fons Nacional d'Exploració Minera, i de l'Institut d'Investigacions Miner Metal·lúrgiques.

Un conflicte larvat

Aquesta submissió generalitzada contra l'activitat empresarial de l'Estat va obligar la transferència de les operacions productives de COMIBOL al sector privat. El cost social va ser molt intens i es calcula que més de 30.000 treballadors miners i metal·lúrgics van ser "relocalitzats" (expulsats dels seus centres de treball). En quedar

COMIBOL reduïda a la seva mínima expressió va sorgir la mineria cooperativa i la mineria xica. Des de llavors, el conflicte es va mantenir latent.

El conflicte és encara més greu si es recorda que els miners han estat sempre l'avantguarda de la revolució

Els successius governs van donar prioritat a les inversions estrangeres en els jaciments. Mentrestant, els cooperativistes i els assalariats de la convallescent COMIBOL a Huanuni i altres àrees mineres adjacents van continuar

treballant en condicions tècniques i de seguretat deplorables. Però des dels anys 2003 i 2004 l'increment de preus dels minerals va generar diferències i va enfrontar els interessos per accedir al control d'algunes mines. Els cooperativistes van demandar que els fossin lliurades diverses concessions i no van dubtar de prendre-les per la força.

Aliats i rivals

Durant la campanya electoral, assalariats i cooperativistes van donar suport a la candidatura del MAS. Els cooperativistes van tenir un paper més rellevant, fins al punt que un dels seus dirigents va ser designat com a Ministre de Minería, posició que els va servir per aprofundir les seves demandes. La tensió no va poder ser controlada i es va arribar a la situació límit que ha cobert de dol el poble bolivià. La història dels treballadors miners bolivians

els ha reconegut sempre com a avantguarda dels interessos nacionals, pel qual van ser víctimes d'innombrables episodis de repressió.

Ara s'han enfrontat entre ells i la seva sang ja està servint de motiu perquè surtin veus des de l'oposició de la dreta i de lideratges sindicals radicals, que pretenen treure rèdits del drama social i de les justes expectatives dels qui amb la seva feina han sostingut l'economia boliviana. Fins al punt que el teòric marxista Henz Dietrich arriba a afirmar que es "van utilitzar francotiradors a la massacre de Huanuni", pertanyents en una presumpte "trama colpista", que pretendria actuar "l'11 d'octubre".

El govern d'Evo Morales i el Moviment al Socialisme tenen davant seu el més gran desafiament social i polític des del moment en el qual van iniciar la seva gestió. ⑩

ÍNDIA // QÜESTIONEN LA SEGURETAT ALIMENTÀRIA DELS REFRESCS DE COLA

Coca Cola i Pepsi, fora de la Índia

✎ Redacció Directa
/Barcelona/

Cada cop més persones, entitats socials i institucions públiques comencen a qüestionar si el control o prohibició de productes i activitats perjudicials per la salut hauria d'incloure també les begudes refrescants de cola. La pregunta que cada cop més gent es fa és: si s'ha prohibit el tabac a llocs públics, s'ha de permetre beure coca-cola?

A la Índia s'ha endegat una campanya titulada "Coke i Pepsi fora de l'Índia", que ha tingut forta repercussió en intenses jornades d'accions per tal d'expulsar les dues multinacionals del país.

Ressò institucional

Però no sols la societat civil està reaccionant davant d'aquesta proposta i, de moment, l'estat de Kerala (al sud-oest de l'Índia, i tradicionalment governat per l'esquerra) ja ha prohibit les coles. Els estats de Karnataka, Madhya Pradesh, Gujarat i Rajasthan ho han fet als centres educatius i a la cafeteries d'institucions oficials, més de 10.000 escoles i universitats d'arreu del país s'han declarat "espais lliures" i el mateix Ministeri de Salut ha demanat a les estrelles del cinema que no en facin publicitat pels efectes nocius que aquestes begudes tenen en milions de nens i adolescents. I si fins ara el Govern federal no ha

Només les pressions dels EUA han impedit que es prohibeixi la Coca-Cola

seguit el mateix camí que el de Kerala és, segons l'activista social Vandana Shiva, només per la pressió exercida pels EUA.

Raons sanitàries i mediambientals

Cada fàbrica d'una de les dues multinacionals extrau entre un i dos milions de litres d'aigua diaris, si n'hi 90 arreu del gegant asiàtic, és obvi que aquesta xifra podria garantir les necessitats vitals d'una bona part de la població.

A més, llancen els seus residus, amb altes concentracions de cadmi i plom als rius, fins al punt que s'ha calculat que cada litre de cola contamina fins a 10 d'aigua natural. Aquesta situació ja ha generat enfrontaments a localitats com Platximada, on un fort moviment, dirigit per les dones de la comunitat va aconseguir que l'Ajuntament tanqués la fàbrica de

Coca-Cola, amb l'argument que la seva activitat estava assecant els pous i aigües i posant en risc l'activitat agrícola.

A més, acusen les coles, i la gran quantitat d'edulcorants a base de fructosa que porten, de ser les responsables de l'extensió de l'obesitat entre la població local. Segons Shiva, "aquestes begudes tenen un valor nutritiu nul comparades amb les nostres begudes autòctones com el nimbu pani, el lassi, panna i el sattv. Els gegants dels refrescs han aconseguit que la joventut de la Índia s'avergonyeixi de la nostra cultura alimentària mitjançant agressives campanyes publicitàries". ⑩

LA RATAPIA
BODEGUETA POPULAR

VINS, CAVES I ÀPATS
C. DEL SANT CRIST 23 - BARCELONA
TEL. 93 533 25 32

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52
autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc

ecologistes.net

portal dels moviments ecologistes

concert

dissabte 21 d'octubre 23 h
Centre Cultural Municipal
VALLS

KONTRASISTEMA
A TROBA KUNG-FU
DR. CALYPSO
MÀTIP'S
TURBA SO
ANTISISTEMA

entrada 7€

9è aniversari
casal popular i turba

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Guerrilla urbana... vols dir?

Ha nascut, sosté *La Vanguardia*, un nou grup social a Barcelona: els professionals del distúrbio. Si a algú l'incomoda el concepte sempre s'hi pot referir com a vàndals, simplement, perquè aquesta paraula també apareix en el diccionari de descalificacions *ad hominem* del rotatiu conservador.

Un aclariment: no és broma. Aquesta era la línia informativa que va emprar el diari per explicar els disturbis al final d'una manifestació contra l'inici del treball de reforma del Forat de la Vergonya. L'espectacularitat del llançament de tres coets contra les forces de seguretat —i no contra la façana del Macba, com alguns sostenien— devia trastocar el director José Antich.

A partir d'aquí, ell i el seu equip van decidir tirar pel dret i carregar contra el que consideren la Barcelona incívica o violenta o *žokupa?*; tot ben barrejadet, sius-plau.

Amb aquesta actitud van incórrer en alguns errors monumentals, suspenent en les matèries de semàntica bàsica i interpretació de la realitat. No van tenir cap pudor en parlar de "guerrilla urbana" a la ciutat de Barcelona. És més, van insistir en la peregrina idea, inventant, com ja hem dit, el concepte de "profesionals dels disturbis".

Però què és el que hi ha darrera d'aquests calificatius tan desafortunats? Doncs bàsicament una combinació letal d'elevació de l'ordre a la categoria de valor suprem i, també, una certa desinformació.

En aquest sentit, cal parlar de mentides publicades com a informació veraç. Per exemple, atribuir altre cop una protesta als "200 agitadors de sempre" (qui són?). Ara resulta que els manifestants venien de ciutats de l'extraradi barceloní, que no eren del barri. Una cosa difícil de saber tenint en compte que anaven encaputxats. Els ho va dir una àvia del barri; pobre dona, no volia problemes...

Periodisme de declaracions o com els mitjans narren l'actualitat política

La proximitat de les eleccions al Parlament de Catalunya, que s'han de celebrar l'1 de novembre, és el pretext perfecte per reflexionar al voltant del model de seguiment que fan els mitjans de comunicació de l'actualitat política.

Ja és habitual, en aquest país, que les seccions de "política" de diaris, ràdios i televisions passin de puntetes sobre l'actualitat política, obviant el rerefons significatiu que amaguen les formalitats dels discursos dels representants polítics. És el que es coneix popularment com a "periodisme de declaracions". I malgrat que el terme és inevitablement simplista, tampoc s'allunya massa de la realitat. El problema és que la dinàmica persistent d'aquest tipus de periodisme està tan integrada en la rutina dels mitjans que

acaba passant per ser el retrat més fidedigne, quan no és així. En contextos de proximitat d'eleccions —a qualsevol nivell— el caràcter simplista de les informacions sobre política es fa més evident, no només pel volum d'informació que fan circular els partits sinó perquè els mitjans s'inhibeixen de seleccionar i interpretar allò que els hi arriba. Així es converteixen en poca cosa més que vocals de la propaganda política.

L'anàlisi desapareix —o té un paper testimonial— i al final els mitjans es converteixen en mediadors (potser tan sols transmissors) d'un diàleg partidista i estèril entre formacions polítiques. Els partits, agraïts per aquest "joc" al que es presten els mitjans, cada cop donen més importància a la dialèctica que a l'acció política.

"Contes dels mitjans per la pròxima guerra". Per Norman Solomon

Ledició de la revista *Time* del 25 de setembre il·lustra com els mitjans d'Estats Units s'estan preparant per un atac militar a Iran. El titular de la història de portada, una entrevista amb el president iranià, és "Cita amb una ment perillosa". Les grans lletres de sota del titular el denominen com "l'home que amb la seva arrogància està agitant la por a una guerra amb els EUA".

Que el setmanari més important de notícies dediqui cinc pàgines a profunditzar sobre una guerra aèria d'EUA contra Iran, com va fer *Time* en aquest mateix número, és un signe més que les rodes de la maquinària bèl·lica del nostre país giren cada cop més ràpid cap a un nou atac no provocat contra un altre país.

Ahmadineyad ha passat a ser el primer de la llista d'enemics de Washington i dels mitjans nord-americans. Durant els últims 20 anys, aquesta llista ha inclòs a Manuel Noriega, Saddam Hussein i Slobodan Milosevic, tots ells objecte d'un ampli linxament mediàtic abans que el Pentàgon llancés un atac militar a gran escala.

Sempre que el president dels Estats Units decideix iniciar o intensificar un atac mediàtic contra un líder estranger, els informatius dominants del nostre país han incrementat fidelment els decibels i la histèria. Però l'administració també pot ofegar les amenaces bèl·liques mantenint-se silenciós sobre les maldats d'un tirà estranger.

Ràdio i TV Martí, segons el Departament d'Estat nord-americà

En una nota de premsa, el portaveu adjunt del Departament d'Estat nord-americà expressava el punt de vista oficial dels Estats Units sobre l'emissora Ràdio i TV Martí. Una emissora que, des de Miami, dirigeix l'exili anticastrista:

"Dissabte 21 d'agost els EUA van realitzar amb èxit les transmissions de Ràdio i TV Martí al poble cubà durant varies hores des d'una plataforma aèria operada per la Guàrdia Nacional Aèria. La Comissió d'Ajut per a una Cuba Lliure va recomanar que les transmissions es realitzessin periòdicament per trencar el bloqueig que el règim de Castro ha imposat a la informació que dona al poble cubà. Ràdio i TV Martí han transmès el seu senyal a Cuba durant més d'una dècada i,

de manera permanent, aquesta han estat interferida per les autoritats que temen la veritat i al seu propi poble. Aquestes transmissions donaran al poble de Cuba informació no censurada sobre el seu país i el món, i l'ajudarà a aconseguir una transició ràpida i pacífica cap a la democràcia". Una curiosa manera de vendre el procediment il·legal pel qual, des de Miami, s'aconsegueix fer arribar el senyal d'aquesta cadena fins a l'illa de Cuba, amb l'únic objectiu —en això són quasi sincers— de promoure l'oposició interna a Castro. Avions militars estatunidencs dotats d'aparells transmissors han arribat a sobrevolar Cuba per tal que l'emissió fos de més qualitat i així els cubans poguessin veure "la veritat" de forma més nítida.

L'altra informació

VoltaireNet.org. Red de prensa de los no alineados

VoltaireNet és un portal de notícies d'actualitat crítica. El contingut és d'abast internacional (té, a més, edicions en vuit idiomes diferents) i de qüestions relacionades amb la política. Voltaire no té una redacció en el sentit estricte de la paraula sinó que, igual com altres portals d'aquest tipus —Indymedia, per exemple— destaca i incorpora notícies i reportatges extrets d'altres mitjans de comunicació i petites agències de notícies, amb l'objectiu de traçar un mapa informatiu alternatiu a la cosmovisió oficial dels grans grups de comunicació. A la fotografia Thierry Meyssan, president de la Red Voltaire.

www.voltairenet.org

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València)

20
d'octubre

18.30 obertura de portes
Exposició "100 números de la Burxa"

19.30 Acte d'Aniversari

- ★ Actuació castellera
- ★ Xerrada-Debat sobre la comunicació popular
- Josep Maria Huertas Claveria
- Deputat del col·legi de periodistes
- Emili Salas
- Fundador de L'Informatiu i Sants TV
- David Bassa
- Escriptor i periodista (La Nit al Dia)
- Meritxell Sánchez Amat
- Membre del col·lectiu redactor de La Burxa
- ★ Passi del Vídeo "100 mesos burxant"
- ★ Cercavila amb actuacions de cultura popular fins a la Capella de Can Vies (amb la colla bastonera, diables i gegants)

23.00 Festa d'Aniversari
(Capella de Can Vies)

- ★ Pirat's Sound Sistema
- ★ Grup del barri (sorpresa)
- ★ PD Fumantxú

cotxeres de sants

100
mesos
burxant

la Burxa

Espais emergents

Tres Voltes Rebel, un nou espai alliberat a Nou Barris

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

“**A** l'atzar agraeixo tres dons, haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida. I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel”. Aquest famós vers de l'escriptora catalana Maria Mercè Marçal ha inspirat el nom d'un nou espai alliberat a la ciutat de Barcelona.

El vers de l'escriptora Maria Mercè Marçal ha inspirat el nom del casal

El Casal Popular Tres Voltes Rebel es va inaugurar el passat dissabte 7 d'octubre. El Casal, que és coordinat per l'Assemblea de Joves de 9 Barris (AJ9B), és a una antiga botiga, abandonada des de fa molts anys, situada al carrer Argullós núm. 108. L'espai, okupat des del passat mes de juliol, consta de dos pisos i s'hi pot trobar una *kafeta*, una sala de reunions i un pati de 70 metres quadrats on es poden realitzar activitats de caire molt divers.

Segons l'AJ9B, aquest nou espai de lluita ha nascut com a resposta a una clara manca de locals autogestionats per joves al barri.

Inauguració casal popular roquetes 3 voltes rebel. Sopar popular al pati interior del casal

El Tres Voltes Rebel és un projecte que té, entre d'altres, els objectius d'involucrar els veïns del barri de La Prosperitat en les activitats que es realitzin, servir de punt de trobada per al jovent o presentar alternatives d'oci a les que ofereixen espais americanitzats com Heron City o La Maquinista. Aquesta iniciativa va sorgir arran de la creació de l'AJ9B ara fa un any. Els seus membres veien com les seves possibilitats d'actuació eren reduïdes ja que no tenien un lloc on poder reunir-se, fer xerrades..., i van decidir okupar un espai abandonat i així recupe-

rar-lo pel barri. Des de la seva entrada a l'immoble, els membres de l'Assemblea han tingut dues línies de treball. D'una banda, s'han dedicat a arreglar l'espai i adequar-lo a les necessitats que tenien, i de l'altra, s'han relacionat amb els veïns i els han presentat el projecte. Aquestes dos camps de treball han funcionat molt bé, i de fet la relació amb el veïnatge és cada vegada més bona.

Aquest nou alliberament d'un espai a Nou Barris vol ser també una forma de recuperar l'esperit del Casal Popular La Forca, també de Nou Barris, que va ser abando-

nada després d'un incendi l'any 2003. El Casal era un punt de trobada de joves que s'organitzaven a l'entorn de La Forca per desenvolupar activitats crítiques amb el sistema actual. Un altre aspecte que destaquen els impulsors del Tres Voltes Rebel és que el barri de La Prosperitat és de tradició obrera i ple d'actes alternatius, i que el seu projecte vol ajudar a omplir de contingut polític tot aquest àmbit.

Pel que fa a les activitats que hi ha previstes, es vol obrir la *kafeta* els divendres i els dissabtes a la nit amb perspectiva d'anar aug-

mentar la freqüència d'obertura a mesura que el projecte es consolidi. A més, es realitzaran actes puntuals com xerrades, passis de vídeo o festes. Des de l'AJ9B també es vol que les diferents activitats que es realitzin tinguin de rerafons la transformació social, la cultura catalana i l'aposta per la interculturalitat. Entre les idees que hi ha pel futur, amb la finalitat que el projecte es consolidi entre el jovent del barri, destaca la voluntat de crear una biblioteca popular i una sala d'estudi.

La Prosperitat és un barri de tradició obrera

► **El tret de sortida: ple d'activitats**

Dissabte 7 d'octubre es va donar el tret de sortida del Tres Voltes Rebel amb una jornada repleta d'activitats ben diverses. La festa va començar amb un espectacle infantil i una xocolatada, i va continuar amb una xerrada-presentació dels col·lectius del barri i un correfoc abans del sopar popular. La inauguració va concloure amb l'obertura de la primera *kafeta* i l'actuació del cantautor Rambla Amunt i Rambla Avall. La inauguració va ser tot un èxit i va aplegar un centenar de persones. La majoria d'elles eren del barri, també cal destacar, però, que moltes persones d'altres districtes van anar a donar suport a aquesta nova iniciativa. ☞

Espais a la xarxa

HackMeeting, una trobada per parlar de les noves tecnologies i l'activisme

☞ **Bernat Costa**
/espais@setmanaridirecta.info/

Navegant per la xarxa aquesta setmana ens trobem amb la convocatòria del HackMeeting 2006 (sindominio.net/hackmeeting) que en aquesta edició se celebra al Centre Social La Fibrà de Mataró entre els dies 12 i 14 d'octubre. El HackMeeting és una trobada lliure i autogestionada que tracta de noves tecnologies, implicacions socials, seguretat, lleis com la de la protecció intel·lectual i molts altres temes. Aquest esdeveniment té la peculiaritat de no distingir entre organitzadors i convocants i obre el programa a la participació dels diferents col·lectius o nodes per organitzar xerrades o tallers. Amb tres espais diferenciats, s'oferiran tallers tècnics sobre seguretat informàtica, sobre activisme a la

xarxa, tallers de programari lliure, robòtica, art i *software* lliure i moltes altres temàtiques relacionades amb el món de les noves tecnologies. Coincidint amb el HackMeeting de Mataró es realitzaran dos més a Xicago i a Santiago de Xile. Aquests hackmeetings se celebren un cop a l'any; des del 2000, que va tenir lloc a

Barcelona, s'ha passat per Leioa, Madrid, La Corunya, Andalusia i Menorca. Aquest any torna a terres catalanes. És un espai de trobada, d'aprenentatge on la gent interessada amb el *hacktivisme* s'hi pot apropar i intercanviar coneixements. A la web del HackMeeting es pot trobar tot el programa i el manifest on s'ex-

pressa la voluntat d'aquest tipus de trobades, tant de l'actual com de les anteriors. La web s'organitza amb un wiki, un sistema d'edició de la informació diversificada que permet actualitzar els continguts de la plana de forma distribuïda entre diverses persones, cosa que fa que la informació sigui molt més àgil i ràpida.

Què es cou

Coop57 inverteix més de 2 milions d'euros en projectes socials el 2006

Enguany celebren el vintè aniversari de la lluita de la plantilla de l'editorial Bruguera que fou l'origen de la cooperativa

Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La cooperativa de serveis i útils financers Coop57, va invertir, durant el 2005, més d'un milió i mig d'euros en projectes de l'economia social i solidària, així com en projectes transformadors endegats pels moviments socials.

Coop57 és la única cooperativa catalana que ofereix aquest tipus de serveis financers a les seves entitats associades. Com a organització, té el funcionament de cooperativa, és a dir, és propietat de les persones o entitats sòcies. Les persones no poden ser destinatàries de préstecs, per tant, el servei que se'ls ofereix és la possibilitat d'invertir els seus diners en projectes socials. Les entitats poden rebre préstecs, avançament de subvencions, o circulant.

La majoria de les entitats de la cooperativa són empreses de l'economia solidària, però cada cop més s'hi apunten moviments socials

La immensa majoria de les entitats del Coop57 són empreses de l'economia solidària, però cada cop més s'hi apunten moviments socials. Actualment, Coop57 té 71 empreses sòcies, 40 entitats socials, i 241 persones que hi dipositen el seu estalvi.

Com funciona el Coop57?

El funcionament de Coop57 és el d'una cooperativa normal, on les entitats o persones sòcies decideixen en assemblea les línies generals anuals, les grans decisions, i les persones que formaran part del Consell Rector.

Cada cop que una entitat demana incorporar-se a Coop57, una comissió social, formada per persones externes a la gestió de Coop57, avalua l'interès social de l'entitat, i en cas que sol·licitin préstec, una comissió tècnica en valora la viabilitat. Després és el Consell Rector qui n'acaba decidint l'acceptació.

Des de la seva creació l'any 1996 fins ara, la taxa de morositat de Coop57 ha estat nul·la, no hi ha hagut cap fallida. Sí que algunes entitats finançades han passat per dificultats i han tingut problemes per fer front al paga-

El Paco de la Bruguera es dirigeix als assistents a l'acte del XXè aniversari de la lluita

Raimon Gassiot

ment del préstec, però son situacions que es procuren resoldre renegociant o ajornant el pagament per poder superar el moment crític. Aquest mètode es deu a que les entitats que demanen préstec són sòcies de Coop57 i, per principi, "Coop57 sempre està al seu servei, mai al revés", explica Ramon Pascual, coordinador de la cooperativa. Aquestes entitats, "creuen en el projecte i en són coresponsables. Tots plegats creem un cercle virtuós".

Els principis d'una banca ètica

La definició de banca ètica és complexa, més que res perquè no existeix encara un consens entre les organitzacions que asseguren practicar-la. Segons Coop57, els dos principis fonamentals que haurien de conformar una banca ètica serien transparència i participació.

"Transparència" es refereix a que l'inversor ha de saber en tot moment què s'està fent amb el seu estalvi. I "participació" es refereix a que aquest inversor té la capacitat de decidir cap a on es destina aquest estalvi, així com sobre aspectes generals de l'entitat.

A part d'aquests, Coop57, també enumera un seguit de principis com la coherència, a partir del qual volen evitar la contradicció de finançar projectes contraris als seus principis ètics i socials (indústria armamentística, centrals nuclears, espoliació ambien-

tal...). Compatibilitat, on tan important són el rendiment financer com el rendiment social de les inversions. Solidaritat, partint del coneixement que aquests diners contribueixen a construir una economia més humana i solidària. I reflexió, entenent el comportament ètic com un procés on cal repensar constantment els valors que orienten les seves accions.

Coop 57 considera imprescindible la transparència i la participació en una banca ètica

L'origen: la lluita dels treballadors de la Bruguera

El passat dia 1 d'octubre se celebrà una festa molt especial, el vintè aniversari de la lluita dels treballadors i treballadores de l'editorial Bruguera. Aquí hi trobem l'origen de Coop57.

A mitjans dels anys 80, quan l'amo de l'editorial deixa l'empresa, l'assumeixen uns gestors executis que l'aprofiten per a catapultar-se a nivell personal, obviat el caràcter històricament

popular de la Bruguera. Alhora, la poca renovació tecnològica condueix l'empresa a una forta crisi. Els aproximadament 800 treballadors reclamen que es mantingui el seu lloc de treball, així que ocupen la seu del Banco de Crédito Industrial (BCI), organisme creat pel govern del PSOE per a gestionar crisis en sectors industrials o grans empreses.

Durant aquesta ocupació es provoquen unes destrosses, així que Comissions Obreres i UGT es desmarquen de la lluita unitària i pacten unes mínimes indemnitzacions immediates. Però una vuitantena de treballadors decideixen seguir amb la lluita, entre ells, en Paco, qui assegura que "era una qüestió de consciència personal, i no estàvem disposats a vendre el nostre lloc de treball".

El mateix dia que CCOO i UGT signen el pacte davant de les càmeres de televisió, aquest grup de treballadors ocupa la fàbrica de Bruguera a Mollet. Es presenta una denúncia per acomiadament improcedent, però l'estratègia també contempla "un empresari

disposat a quedar-se amb l'empresa, però el BCI no accepta l'oferta de compra. Un pla de viabilitat, avalat per dibuixants i redactors de l'editorial. I finalment iniciem una demanda contra el BCI perquè són els amos dels nostres llocs de treball, i o ens donen treball o ens han d'indemnitzar".

A partir d'aquí, una lluita autònoma que acaba a partir de dos fets, la compra de l'editorial per part del Grupo Z, i la sentència del jutge que obliga el BCI a indemnitzar els treballadors, aproximadament sis vegades més que el que havien signat CCOO i UGT. El BCI recorre al Tribunal Suprem, però aquest torna a donar la raó als treballadors, que rebran, un altre cop, la indemnització sencera.

Amb la segona indemnització, uns 120 milions de pessetes, el col·lectiu decideix dividir-ho en tres parts, per a tres lluites. Internacional, al Front Sandinista; nacional, al Sindicat d'Obrers del Camp. I la tercera part, que anomenen caixa de resistència, serà l'embrió de Coop57. ☺

Per contactar:

COOPERATIVA COOP 57 SCCL - SERVEIS FINANCERS ÈTICS I SOLIDARIS
C/Méndez Nuñez, 1er principal 2a, 08003 Barcelona
Telèfon de contacte: 932 682 949
www.coop57.coop // coop57@coop57.coop

Un Tribunal Popular jutja l'agricultura transgènica

Aquest Tribunal s'emmarca en un seguit d'accions que volen donar suport als dos encausats del moviment antitransgènic català

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Transgènica Fora! denuncia des del 2003 la implantació de l'agricultura transgènica a Catalunya, que juntament amb Aragó compta amb el nombre més gran d'hectàrees de transgènics conreats. Gairebé quatre anys lluitant perquè Catalunya sigui declarada zona lliure de transgènics, en un context en què els estats espanyol i romanès són els únics de la Unió Europea que permeten el conreu comercial de transgènics.

El Tribunal Popular pretén avaluar la implantació de l'agricultura transgènica a Catalunya

Davant d'aquesta situació, la Plataforma Transgènica Fora! ha organitzat per dissabte 14 d'octubre el Tribunal Popular de l'agricultura transgènica a Catalunya, per tal d'avaluar-ne la implantació, el paper dels diversos actors implicats i les conseqüències que se'n deriven. Ja que el Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca (DARP) i el Govern català contemplen l'aprovació d'un decret de coexistència entre conreus convencionals, ecològics i transgènics, també es pretén avaluar què suposa aquesta anomenada "coexistència". Aquest acte forma part de la

Guillem Valle

Acció contra conreus transgènics a Gimenells el 3 de juny de 2004

campanya antirepressiva que la Plataforma, juntament amb l'Assemblea Paguesa de Catalunya estan duent a terme per tal de donar resposta a dos processos judicials contra dues persones vinculades al moviment antitransgènic català.

Judicis a activistes

Aquest dos processos judicials són els primers que tenen lloc a l'Estat espanyol. Albert Ferré, de la Plataforma Transgènica Fora! afronta un judici el proper 19 d'octubre acusat d'haver participat en la destrucció d'un camp experimental de blat transgènic de titularitat pública el 3 de juliol de 2004 a Gimenells (Segrià). L'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (IRTA),

depenent del DARP, i la Universitat de Barcelona s'han personat com a acusació particular i demanen gairebé 500.000 euros d'indemnització i 12 mesos de presó.

L'altre membre del moviment antitransgènic pendent de judici és Josep Pàmies, de l'Assemblea Paguesa de Catalunya. La Fiscalia l'acusa de danys i de desobediència a l'autoritat durant una acció de protesta al Govern Civil de Lleida el 13 de setembre de 2003, on es van lliurar unes panotxes i un full de reivindicacions. Prèviament, havien segat un camp de panís transgènic experimental no declarat legalment a Alcolege (Segrià), propietat de la multinacional Syngenta.

Campanya antirepressiva

Durant aquesta campanya, tant la Plataforma Transgènica Fora! com l'Assemblea Paguesa exigeixen l'absolució immediata d'ambdós acusats i fan una crida a tots els col·lectius i entitats a participar en les diverses accions organitzades. El passat dimecres 11 d'octubre ja es va organitzar una roda de premsa amb la presència dels

encausats Albert Ferré i Josep Pàmies. El Tribunal Popular comptarà amb uns integrants que escoltaran el procés i emetran la sentència final, i amb testimonis de l'acusació que exposaran la seva experiència i respondran les preguntes de la Fiscalia i la defensa. Un cop jutjada la implantació de l'agricultura transgènica, està previst que la jornada de dissabte continuï amb un dinar popular agroecològic i un passi de vídeos. Les activitats continuaran fins el dia del primer judici, dijous 19 d'octubre.

Durant aquests tres anys de lluita, la Plataforma ha realitzat més d'una dotzena d'actes i accions, tallers, xerrades, rodes de premsa i treball de camp i investigacions. Cal destacar que l'abril de 2006 van presentar un estudi realitzat amb l'Assemblea Paguesa i Greenpeace sobre contaminació genètica a Catalunya i a l'Aragó, *La coexistència impossible*.

Amb accions com l'esmentat Tribunal Popular de l'agricultura transgènica, la Plataforma pretén seguir treballant en dinamitzar un debat públic sobre la necessitat, les implicacions i les alternatives a l'agricultura i l'alimentació transgèniques, i en construir des de la base, un moviment antitransgènic català capaç d'invertir la dinàmica actual. ☎

Plataforma Transgènica Fora
www.transgenicsfora.org (web en contrucció)

Dissabte 14 d'octubre de 11:30 a 14 h
Tribunal Popular de l'agricultura transgènica a Catalunya
Centre Cívic Convent de Sant Agustí C/Comerç, 36, Barcelona

Una Espurna neix a Santa Coloma de Gramenet

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Aprofitant la celebració de la Setmana de la Solidaritat a Santa Coloma de Gramenet, l'associació emergent Espurna es presenta el 21 d'octubre.

La inquietud de crear una associació solidària neix, per una banda, arrel de l'experiència viscuda per una part del grup al campament de refugiats saharauí de Tindouf (Algèria) i, per altra banda, del contacte amb les injustícies i la voluntat de canviar les estructures mundials que provoquen el desequilibri socioeconòmic internacional.

L'Espurna vol actuar localment i, alhora, dur a terme projectes de

cooperació amb altres pobles. De moment, han endegat un projecte destinat als campaments saharauís que pretén crear estructures per als formadors en diversos àmbits de l'e-

L'Espurna vol actuar localment i dur a terme projectes de cooperació amb altres pobles

ducació. Per tant, la idea de l'associació, i també la que defineix el seu nom, és proporcionar eines a un poble o comunitat perquè pugui ser autònoma. Neixen amb el desig de "ser una espurna" que "ajudi a encendre el foc del futur pròsper".

L'Espurna es defineix com a associació no jerarquizada, d'estructura horitzontal i funcionament assembleari. Asseguren que tot i haver iniciat un procés de "legalització" per poder dur a terme els projectes a altres països, consisteix únicament en un procediment formal que no afectarà ni l'essència, ni l'estructura, ni la metodologia de l'entitat. De moment, han establert contacte amb la Casa de la Solidaritat, un punt de trobada a Barcelona de

diversos grups de solidaritat amb països de Llatinoamèrica principalment. La intenció de l'Espurna és conèixer quins projectes duen a terme i decidir com s'hi podrien involucrar.

De cara a la Setmana de la Solidaritat, l'Espurna muntarà una

parada a la Fira d'Entitats Solidàries, on no tan sols s'hi podrà trobar material de l'associació, sinó que comptaran amb productes de consum ecològic i just de la cooperativa El Cabàs de l'Ateneu Popular Julia Romera de Santa Coloma de Gramenet. ☎

Per contactar:

ASSOCIACIÓ ESPURNA
Reunions a l'Ateneu Popular Julia Romera
Cada diumenge a les 17 h
espurna.gramenet@gmail.com

Properament a: **www.ara-santacoloma.com/espurna**

solucions gràfiques
[disseny gràfic]
[disseny web]

[www.krdisseny.com]

terra d'escudella

als vespres...
entrepans
amanides
tastets
patates braves
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

Catalunya

Núm. 79 Octubre '06
La publicació de la CGT de Catalunya
www.cgtcatalunya.org
www.usuariis.tinet.cat/cgt.cat

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

Sortim a peu

Recull d'imatges de diverses excursions realitzades en el marc del projecte El Camí

www.elcami.org

EL CAMÍ, UN ITINERARI CULTURAL PER VERTEBRAR ELS PAÏSOS CATALANS

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Al'hora de concebre un recorregut, els habitants d'una societat moderna i estressada com la nostra tenen en compte, bàsicament, un criteri: arribar el més aviat possible. Per contra, hi ha caminants per a qui l'objectiu de la ruta no és arribar a un punt determinat, sinó el viatge en sí mateix. És el vell concepte d'Itaca, que tan bé va saber glossar Kavafis, Carles Riba i Lluís Llach. I que ara duen a la pràctica els impulsors del projecte El Camí, una iniciativa que prenen establir i senyalitzar un recorregut cultural arreu dels Països Catalans, amb l'objectiu de vertebrar i cohesionar el territori i fomentar un turisme cultural i respectuós amb el medi.

El Camí va néixer l'estiu de 2003. Entitats com Germanies (Fundació Randa), el Centre UNESCO de Catalunya, la Federació d'Entitats Excursionistes o Òmnium Cultural hi donen suport, i també multitud de casals i ateneus populars. Un projecte que alguns titllaran de manera simplista com a cumbaià, però que planta les arrels en la tradició de l'escoltisme, tan arrelada al país, i la renova i adapta al segle XXI, si és que mai havia perdut un bri d'actualitat.

El comunitarisme
Lluís Planes, director d'El Camí,

explica que el projecte "és una valuosa invitació a aprofundir en nosaltres i en les nostres diferents dimensions comunitàries". Els impulsors de la iniciativa volen senyalitzar un recorregut arreu de les 88 comarques de parla catalana, que permeti a tothom que l'emprengui visitar i conèixer millor el país. No està pensat per fer-lo de pressa o d'una sola tirada —si bé és possible fer-ho així si el caminant disposa d'uns sis mesos per dedicar-los a la ruta— sinó que vol recórrer i gaudir els principals tresors de cada terra, sumant etapes amb els anys.

Parlem, però, d'un camí que s'ha de fer a peu, que enllaça molts altres camins ja existents i que dibuixa un vuit irregular de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, símbol, segons Planes, "de l'infinit, de renaixement i de regeneració". L'objectiu és que tots els municipis catalans que ho vulguin puguin estar-hi connectats per una o altra via en un futur no molt llunyà.

De l'individu a l'univers

Els impulsors d'El Camí expliquen les virtuts del camí a quatre nivells diferents: per una banda, a nivell individual, "el recorregut aporta el silenci i l'observació interior i exterior". A nivell col·lectiu, El Camí enforteix "la consciència de grup amb tots els que caminen com a comunitat de convivència". A nivell nacional, El Camí serveix "per

descobrir la cultura, els costums, les variants de la llengua i la història de cada lloc". I a nivell universal, "per estar oberts i atents a la comunió amb la natura i amb la resta de cultures del món des de la pròpia identitat".

També hi ha qüestions estrictament físiques a tenir en compte. En el procés de caminar durant força estona es produeix en el cos humà un procés d'anaerobi o manca d'oxigen, similar a quan correm i ens cansem. "Això pot provocar certs estats d'expansió de consciència, més o menys subtils, similars als que es provoquen amb determinades tècniques respiratòries", explica Planes. El caminar de manera constant i compassada és com un procés meditatiu que posa el caminant en relació molt intensa amb l'entorn. Tot plegat, al marge dels beneficis físics que, com és sabut, suposa una bona caminada, a nivell de combatre l'estrès, les ansietats i les ansietats cada cop més comunes.

Estimar la terra

Un altre objectiu d'El Camí passa per aprofundir el coneixement sobre el propi territori dels caminants. "Com podem estimar una persona, un lloc o un país sense conèixer-lo? Com podem defensar quelcom o algú que no estimem?", diu Planes. D'aquí un altre dels lemes d'El Camí: "Conèixer aquesta terra per estimar-la, esti-

mar-la i defensar-la". Quina millor manera de conèixer una terra que caminant-la? La vella tornada dels Esquirols —"Fent camí per la vida/em tocarà menjar la pols"— mai havia sonat tan actual. Com deien el grup de Joan Crosas, "Sortim a peu".

Traçant la ruta illenca

El projecte El Camí es vertebrarà arreu del país amb les societats d'Amics del Camí, que avui ja sumen 2.000 persones. Del dotze al quinze d'octubre, els Amics del Camí de Mallorca senyalitzaran el primer tram d'El Camí en aquesta illa, investigant amb qui s'hi vulgui afegir una ruta per descobrir la idiosincràcia particularitats mallorquines. El dijous visita a la Ciutat de Mallorca: la catedral i el sepulcre de Ramon Llull com a principals destins. A la tarda, el tren de fusta fins a Sóller, i una caminada cap als poblets de Fonralutx i Biníarax. El divendres comença la ruta a peu més dura: de Sóller a Deià, amb visita al monestir de Miramar i a Son Morroig. I el dissabte 14, de Deià a Valldemossa, amb visita a la Cartoixa, el Palau del Rei Sanç i els carrers empedrats d'aquesta localitat. El diumenge 15, el tram Valldemossa a Esporles per acabar la ruta.

Pim-Pam-Pum

ITZIAR NIEVES | COREÒGRAFA

“Barcelona té un corrent cultural alternatiu amb moltes possibilitats”

Nitgard

Itziar Nieves, coreògrafa i ballarina mexicana. És l'autora de *Canta y no llores: cabaret mexicano*, espectacle que vol ser un homenatge a la cançó mexicana.

Per què vas decidir venir a Barcelona?

Vaig venir aquí a la recerca d'espais on desenvolupar la meua obra creativa, i de laboratoris o escoles on poder continuar amb la meua formació com a coreògrafa. A Mèxic em vaig especialitzar en dansa contemporània. Feia molt de temps que em movia en el món del teatre i la dansa, necessitava sortir una mica del meu país i el meu ambient habitual per accedir a altres mètodes de formació i de funciona-

ment. Barcelona té un corrent cultural alternatiu amb moltes possibilitats. **En què consisteix *Canta y no llores*?**

L'espectacle està format per unes deu o dotze escenes, cada una d'elles inspirada en una cançó mexicana. És un espectacle que vaig començar a idear en arribar aquí a Catalunya, per l'enyorança que sento per la teua terra, els seus menjars, les seves festivitats, la seva música. Té el subtítol de cabaret perquè no és una obra teatral narrativa, sinó que està format per escenes, esquetxos, i també pel seu to humorístic.

Ja vau oferir l'espectacle en l'última edició del Grec. Va haver-hi bones sensacions amb el públic?

La veritat és que sí. El públic era bastant heterogeni: per una banda, mexicans que coneixien perfectament allò del que els estaven parlant, i per l'altra, gent d'aquí, amb menys coneixement de la música mexicana, que venien una mica a l'expectativa.

El públic participa?

Sí, hi ha molta interacció. El públic pot estar tranquil·lament fent una cerveseta, i es fan comentaris, en algunes cançons se'ls demana que cantin, apareix també algun joc. En definitiva, es dona una relació molt de tu a tu.

***Canta y no llores: cabaret mexicano*. 14 d'octubre, 21 h, a la seu de Recursos d'Animació Intercultural (RAI). c/ Carders, 12, Pral.**

La poètica d'un eskamot

Kinzena Poètika de Vilafranca del Penedès

KINZENA POÈTIKA

DEL 14 AL 28 D'OCTUBRE A VILAFRANCA DEL PENEDÈS

PROGRAMA COMPLET A: WWW.KPOETIKA.ORG

Santi Eizaguirre

Sílvia Amigó, representant dels convocats, ens explica com fa sis anys, la tardor de 2001, K poetika: eskamot kultural, es va constituir com una pensada atzarosa de tres amics lectors i amants dels recitals, que van decidir programar a Vilafranca l'estol de poetes propers amb que s'identificaven, tots de cop en una sola quinzena. La resposta desinteressada i vital dels participants, i un públic molt fidel, han qallat convertint la cita en una trobada que ha crescut any rera any: la Kinzena Poètika de Vilafranca, que durant quinze dies seguits, ofereix cada dia la possibilitat de sentir dir poesia a cau d'orella a la capital del Penedès.

Enguany compta amb un programa molt heterogeni que combina llenguatges diferents, que van de l'experimentalitat al compromís explícit i sincer, de la poesia a la cançó. Procurant no seguir criteris convencionals i tenint uns paràmetres d'austeritat molt clars, tant en

l'escenografia com en la publicitat, del 14 al 28 d'octubre, la quinzena poètica obrirà les portes de terrats, tallers, teatres, escoles, sales, biblioteques i algun menjador a l'itinerari pròxim i incansable de la poesia.

Entre els "pròlegs per acabar", d'Enric Cassasses, amb el títol *Els prepirineus de l'ànima*, i l'"epileg per començar" de Joan Vinuesa i Noel Tatu, podem trobar al cartell de la quinzena l'actuació de Miguel Poveda presentant *Desglac*, Roger Puig amb *El faquir s'ha fet pupa*, Lluís Urpinell i Jordi Vintró amb *Naips de sotamà*. Timba poètica, Toti Soler i Jordi Jané amb *Assaig de plagi a la taverna* (poemes de Pere Quart), Manuel Güell, Frederic Cuscó, i Josep M. Verge amb *l'aire de la llum devé defici* (tot recordant Antoni Piqué), Narcís Comadira amb una conferència sobre *Els fruits saborosos* de Josep Carner, *Araki*, d'Anna Subirana i Joan Saura, *Els Àngels i el Perill*, de Jordi Guardans i Carles Guillén, *Capdepardals*, de Marta Rodríguez i Toni Regueiro, Josep Riera, *Temps estranys* de Xavier Amorós, *Pare nostre entre les mares d'altri* de Carles Hac Mor i Esther Xargay, La música de Josep Carner amb Turnez i Sesé, així com Carles Rebassa i Jony Rodon.

La Puríssima Fumadora

Festival d'Universos Musicals a Arenys de Mar

FUM. FESTIVAL D'UNIVERSOS MUSICALS

DEL 20 AL 22 D'OCTUBRE A LA FÀBRICA DE LICORS CALISAY

RIERA PARE FITA, 31 A ARENYS DE MAR

WWW.TRANSPORTSCIBERIANS.NET

S. E.

La Gran Festa de la Mare de Déu Fumadora és un molt curiós esdeveniment del costumari tradicional arrelat a Arenys de Mar. Es tracta d'un ritual que, tot i haver-se transformat des dels temps de Joan Amades, encara ara desafia les autoritats sanitàries competents. La diada de la Puríssima assenyalava la suspensió cautelar de la prohibició per fumar a la quitxalla, una festa en que els pares portaven els nens a un turó a la vora de la vila a aprendre a fer la "o" amb un canuto. Autèntica raresa en una societat tant medicalitzada com la nostra, on el fum ha arribat a esdevenir un anatema per la seva transmutació en negror, dins i fora dels nostres cossos. Es tracta, doncs, de les restes d'un antic ritual d'iniciació religiosa prenent el contacte amb el tabac i la cendra com a símbol de la memòria col·lectiva i el pas a l'edat adulta com un trànsit boirós.

De manera paral·lela a aquesta festivitat, des de 1999, Transports Ciberians, un duo d'inquiets arenenyencs, organitza

activitats en aquestes mateixes dates, que passen olímpicament del tràngol d'haver de renyar a la mainada entremaliada. Aquest any neix el FUM, Festival d'Universos Musicals, un encontre d'expressions contemporànies dins la varietat associada a les arts i tecnologies audiovisuals. Durant el cap de setmana del 20 al 22 d'octubre, a la fàbrica dels Licors Calisay, l'univers simbòlic del FUM es recolzarà en la recreació d'instal·lacions sonores de l'*underground*, propostes recreatives per fer ressonar el silenci o micropoemes amb acompanyaments minuciosos.

La solvència dels músics congregats és molt interessant (Tres, Oscar Abril Ascaso + SedContra Avec Les Autres, Mastretta + Ajo, Mishima, Cabo San Roque, Jacob Draminsky, Porcelain, Satettelites i Guillamino), així com també les propostes complementàries als concerts: sessions de dj, l'Antònia Font, dels Antònia Font, fent-hi una conferència, o projeccions de pel·lícules musicals amb una potent força documental i crítica com *Leyenda del tiempo* d'Iñaki Lacuesta o *Llach: la revolta permanent* de Lluís Danés. Una oportunitat única per anar a fer el rostoll pel Maresme tot fumant lianes i fonoll.

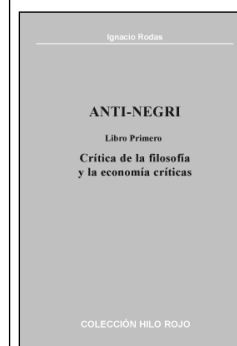

EDICIONES CURSO

www.edicionescurso.com
pedidos@edicionescurso.com
edcurso@edicionescurso.com

NOVETAT

Ignacio Rodas
ANTI-NEGRI Libro Primero
Crítica de la filosofía y la economía críticas
372 pàgines / 20,80 e.

6 d'octubre de 1934

LA NIT DEL 6 D'OCTUBRE A BARCELONA
Joan Costa i Deu i Modest Sabaté i Puig
Cossetània Edicions | 176 p. | isbn 84 9791 178 4

LA VERITAT DEL 6 D'OCTUBRE
Joan Costa i Deu i Modest Sabaté
Cossetània Edicions | 160 p. | isbn 84 9791 179 2

✉ **Marc Ferrer i Murillo**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El 6 d'octubre de 1934 és una data clau dins la història del nostre país. Lluís Companys proclamava l'Estat català i durant unes hores les forces vives del nacionalisme català s'enfrontaven a l'exèrcit espanyol. El resultat: un centenar de morts, la condemna a cadena perpètua del Govern de la Generalitat, la destitució dels ajuntaments governats per les esquerres, l'emprisonament de 3.400 persones, centenars de pagesos desnonats de les seves terres i l'abolició de l'Estatut de Catalunya.

Els fets del 6 d'octubre a Catalunya, ja que a l'Estat espanyol també va haver-hi enfrontaments, sobretot a Astúries, els podem interpretar, no com un acte d'irreflexió, com alguns analistes els han considerat, sinó com la culminació d'una situació de tensió entre el Govern espanyol i el Govern de la Generalitat, per una qüestió de nivells de sostre de poders.

Tot i així, és una data incòmode. Ara fa dos anys, només la Comissió 70è

Aniversari dels Fets del 6 d'octubre recordava aquella data; la mateixa Generalitat va decidir de no commemorar-la.

Cossetània Edicions ha reeditat dos llibres, *La nit del 6 d'octubre a Barcelona* i *La veritat del 6 d'octubre*, escrits el 1935 i 1936 respectivament, pels periodistes Joan Costa i Deu i Modest Sabaté, tots dos relacionats amb la Lliga i el conservadorisme català i especialitzats en reportatges denúncia. Per tant, la seva visió és més aviat de crítica d'uns fets que consideren lamentables i que, en cap cas, consideren justificats. Tot i que afirmen que el seu llibre és sobretot una fugida de l'"antisencionalisme" i una "exposició sincera de fets no mixtificada per cap apreciació d'ordre personal", afirmen que per elaborar-lo han hagut de batallar amb raons d'ordre "sentimental i patriòtic i d'altres que s'atenen a circumstàncies especials dels que intervingueren en els fets", i que, "amb tot, aquests fets són tan eloqüents, que per si sols mostren al descobert de seguida les causes profundes".

L'interès de aquests llibres rau en el relat dels fets més enllà de la ciutat de Barcelona. Els periodistes descriuen molt

bé els fets a Badalona, Sabadell, Granollers, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Palafrugell, Girona, Sant Vicenç de Castellet, el Morell, Navàs, Sant Jaume de Domenys i Lleida. I aquí ve la diferència: si a Barcelona la revolta va estar protagonitzada sobretot per les forces nacionalistes, en altres indrets, sobretot agrícoles, va prendre un violent caràcter anticlerical i fou controlada fonamentalment per l'Aliança Obrera i n'hi ha que van proclamar la república comunista. Si a Barcelona els fets van ser polítics, a comarques van ser més socials. Les jornades revolucionàries van despertar antics odis i recels i els propietaris, religiosos i capellans, i gent de dretes van ser les principals víctimes i els seus locals van ser saquejats i incendiats.

Dos llibres que, històricament parlant, són fonamentals per conèixer uns fets, que, segons l'historiador Agustí Barrera, gràcies a la seva anàlisi per part del govern català, va permetre que el 19 de juliol de 1936 no es cometessin les mateixes equivocacions i vèncer l'exèrcit sublevat.

MÚSICA

Muzak

ESCENES EN CERCLE...
(VERY SOLID GROOVE RECORDS)
EXPERIMENTAL

Muzak prenen el nom de l'empresa que va inventar el fil musical telefònic durant els anys 20 del segle passat, i ho fan per denunciar la buidor del low fi i el terrorisme de baixa intensitat (o terrorisme a seques) en què s'han convertit determinades radiofòrmules. Reivindiquen una manera antagònica d'entendre la música: guerrillers del postrock, del postjazz o del posttot, segueixen l'estela de noves formacions de l'escena experimental barcelonina com 12Twelve o The Linn Youki Project, tot i que

també estan emparentats amb l'escola de pioners de la "música rara" encapçalada per Víctor Nubla i els activistes de Gràcia Territori Sonor. Cançons instrumentals i marcianes, que beuen de la psiquedèlia de bandes com Tangerine Dream o King Crimson, i que de vegades estripen amb força punk. A més, llicencien tota la seva obra a Creative Commons, i us podeu descarregar les seves cançons a la net label La Trastienda <www.trastienda.org>. R. P.

MÚSICA

Oprimits

TOLERÀNCIA ZERO
(AUTOEDITAT)
SKA-CORE

Fins ara, el País Valencià havia estat una de les principals pedreres per l'escena del rock combatiu català. Formacions com La Gossa Sorda o Sva-Ters s'han consolidat com un relleu a la proposta pionera d'Obrint Pas. Ara, Mallorca pren el relleu. N'és una bona prova el tercer disc dels Oprimits, una formació balear que no descobreix res de nou a nivell musical, però que executa la seva combinació de hardcore amb ska i reggae de manera molt

correcta. Sons sincopats per clamar contra la desigualtat, l'opressió dels pobles i l'especulació salvatge —a les Illes Balears n'hem tingut mostres sagnants, com el projecte d'autopista que està partint Eivissa per la meitat—, i una bona dosi d'ironia per als polítics locals —"Vota Rasputin president balear", diuen al tema "Alça't". Tolerància zero, doncs, contra la hipocresia i la destrucció del territori. R. P.

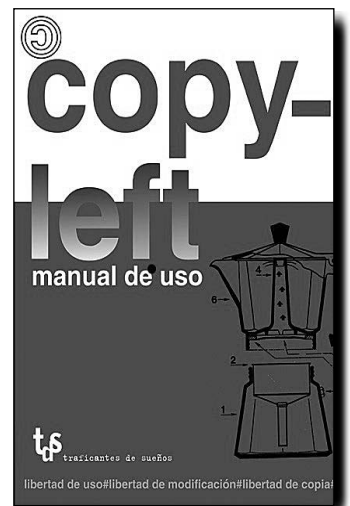
LLIBRE

Fragilidades vecinas

JOAN SUBIRATS (DIR.) | ICARIA EDITORIAL | SETEMBRE 2006 | 192 P. | ISBN 84 7426 840 0

Fragilidades vecinas és una aposta per donar a conèixer la trajectòria vital de diferents persones que viuen situacions de vulnerabilitat o exclusió social i mostrar com la proximitat física i de les experiències relatades respecte a la considerada normalitat és molt més gran del que en un primer moment imaginem. El seu objectiu és apropar la

quotidianitat d'aquestes situacions a una gran diversitat de públics. No es pretén desenvolupar una anàlisi tancada i exhaustiva sobre l'exclusió social, sinó més aviat mostrar, a través de narracions biogràfiques, com les trajectòries vitals són útils per comprendre l'heterogeneïtat de manifestacions i encarnacions d'aquest fenomen

LLIBRE

Copyleft. Manual de uso

TRAFICANTES DE SUEÑOS
MADRID, 2006
216 P. | ISBN 84 96453 14 6

Aquesta guia, d'autoria col·lectiva, s'organitza en capítols monogràfics dedicats íntegrament a cada habitació de la producció d'obra intel·lectual: programari, música, edició de textos, art, vídeo, dret. Com a corol·lari s'afegeixen dos articles que tenen el propòsit de desenvolupar les dimensions polítiques i ètiques que aquí només s'han pogut enunciar. Sens dubte, qui faci un cop d'ull a l'índex trobarà alguns personatges absents importants, com el periodisme i la producció científica.

La idea d'una guia copyleft té el seu origen en les Jornades Kopyleft (tercer lliurament d'una sèrie que va començar a Madrid i Barcelona), que es van celebrar a Sant Sebastià el de juny de 2005.

També disponible a la web: www.manualcopyleft.net.

RECOMANEM

FESTA PER A UNIVERSITARIS ERASMUS

La Plataforma per la Llengua celebra un any més i ja en van quatre, la Festa Means Party, una campanya d'acollida als estudiants universitaris d'intercanvi. El seu objectiu passa perquè els estudiants d'altres països coneguin la realitat social, cultural i lingüística dels Països Catalans. Per això, el dijous 19 d'octubre i a la plaça Cívica de la Universitat Autònoma de Barcelona, se celebrarà una jornada amb tota mena d'actes, com el concert de pop-ska amb Deskarats, teatre i exhibicions de folklore. La Festa serà l'acte central i servirà de toc d'inici per a la setmana cultural que tindrà lloc entre els dies 23 i 27 d'octubre, on s'organitzaran visites guiades als mercats de Barcelona, entre d'altres. En podeu saber més a: www.plataforma-llengua.org

LES MASCULINITATS: UN REPTA DE FUTUR

El Centre Dona i Literatura de la UB, en el marc del projecte de recerca "Construyendo nuevas masculinidades" dirigit per Àngels Carabí, organitza aquestes jornades en col·laboració amb la Regidoria de Dona i Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona.

El Dr. Michael Kimmel, un dels teòrics més emblemàtics arreu del món en el camp dels estudis de les masculinitats, n'és el convidat principal.

Dates: 16 i 17 d'octubre de 2006

Lloc: Facultat de Filologia, Universitat de Barcelona

Informació i programa:

<http://www.ub.es/cdona/cursos/masculinitats.pdf>

SORTIM DE CASA

DIVENDRES 13

14 h Dinar per la Memòria Històrica a Tortosa dins el

marc de l'excursió a la batalla de l'Ebre organitzada per CJC-Joventut Comunista. Posteriorment al dinar hi haurà un col·loqui amb Neus Català, supervivent catalana de camps de concentració, un membre de l'Associació d'Expresos Polítics de Catalunya, i un membre de la Coordinadora per a la Memòria Històrica i Democràtica de Catalunya.

DISSABTE 14

20:30 h De Plaça de la Catedral a Plaça Gaudí.

Correfoc amb les Fúries d'Ausa, Diables i Bruixes del Riberal. Acte de la Jornada dels Països Catalans de Vic.

DIUMENGE 15

11:30 h Centre Cívic Convent de Sant Agustí de

Barcelona. En suport a Albert Ferré que s'enfronta a un judici per haver participat en una acció contra l'ús dels transgènics. A qui s'hauria de jutjar? - Tribunal Popular de l'agricultura transgènica + dinar agroecològic + passi de video sobre transgènics.

DILLUNS 16

17 h Parada de metro Zona Universitària

Barcelona Asseguda en protesta per la reunió de ministres europeus de la vivenda.

DIJOUS 19

9:30 h Jutjat Penal núm. 2 de Lleida. Esmorzar - concentració de suport + cercavila antitransgènic.

DISSABTE 14

13:30 h Plaça Sol de Baix, Barcelona

Segona actuació dels Castellers de Les Corts, dins el programa de Festa Major. +info a www.festamajorlescorts.tk

22 h Parc Nadal, vora la Renfe, Sant Feliu

Concert de les Festes Alternatives amb The Penguins, Electric sheet, Ragganaiser. Gratuït.

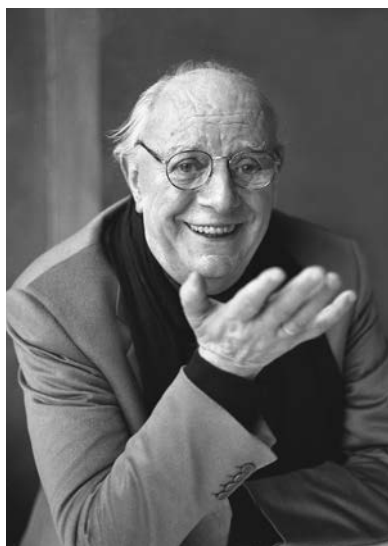
DIUMENGE 15

16:30 h Plaça Sol de Baix, Barcelona

I Campionat Mundial de llançament de pell de meló. Acte inclòs al programa de la Festa Major de Les Corts.

18 h Sala d'actes ACIDH, Milà i Fontanals, 49 Barcelona

La companyia La Terra Teatre presenta *Mort accidental d'un anarquista*, de Dario Fo. Organitza l'Associació Cultural La Barraqueta. Entrades a 3 €. +info a www.graciaviva.cat/?p=17

L'escriptor Dario Fo

DILLUNS 16

20 h Arxiu Històric Municipal de Reus Plaça del Castell, 1

Presentació de l'Agenda Llatinoamericana 2007 a càrrec de M. Teresa Vallverdú, regidora de Solidaritat i Cooperació de l'Ajuntament de Reus, Jordi Planas, de la Comissió Agenda Llatinoamericana, Lafken Painemilla Weken, indígena maputxe, Andrés Marí, poeta cubà, president de la Fundació Vivint. Seguidament, projecció del documental *15 anys de re-evolució*. Inauguració de l'exposició "Agenda Llatinoamericana, eina de formació i de transformació".

DIMARTS 17

20 h Orfeó Reusenc, Sant Llorenç, 12

Projecció del documental *Apaga y vámonos*, de Manel Mayol, sobre les actuacions de l'hidroelèctrica Endesa a la reserva del Bio-Bio xilè.

DIMECRES 18

10 h Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya, c/ Aragó, 141-143, 4rt Barcelona

Taller audiovisual "Notícies a cops: anàlisi de la violència vers les dones en els mitjans informatius". A càrrec de Drac Màgic.

20h CNT-AIT de Ponent, Rambla de Ferran, 30, 4art 1a Lleida

Dins la celebració de les seves terceres jornades llibertàries, sopar i vídeo-forum: "El nou ordre mundial Al-Qaeda=CIA", amb el documental *Loose Change 2nd edition*, sobre l'11-S.

19:30 h Biblioteca Fort Pienc, c/ Ribes, 12-14 Barcelona

Xerrada sobre la relació de la literatura amb el cinema. Sessió centrada en Blade Runner, de Ridley Scott i el llibre *Els androïdes somien xais elèctrics?*, de Philip K. Dick. A càrrec de Raúl Zamorano. Acte gratuït.

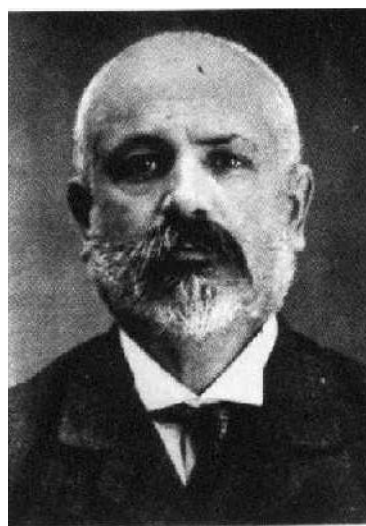
DIJOUS 19

19 h Federació Catalana d'ONGD, c/ Tàpies, 1-3 Barcelona

Xerrada amb Salah Salah, director del Centre de Comunicació Social Ajjal de Beirut. "Sota la terra del Líban 1.500 persones es pregunten: Per què?". Organitzen: Sodepau, Xarxa d'Enllaç amb Palestina i Plataforma Aturem la Guerra.

19:30 h Fundació Pere Ardiaca,AVINGUDA Portal de l'Àngel, 42, 2n Barcelona

Passi de Ferrer i Guàrdia, una vida per la llibertat, d'Agustí Corominas. Entrada lliure.

Ferrer i Guàrdia

20:30 h Bar-Restaurant El Pla dels Encants, c/ Anselm Clavé, 146, Calella de Mar

Dins el cicle de cinema i debat sobre l'alimentació: "Què hi ha darrere del que mengem?"

NO OBLIDEU...

Fins l'últim dia d'aquest mes podeu visitar l'exposició fotogràfica dels murals de les col·lectivitats zapatistes. És al restaurant-llibreria Anònims, de Granollers. L'adreça exacta és c/ Miquel Ricomà, 57.

La indirecta

L'ENTREVISTA // ESTEBAN ESTRAGÓ

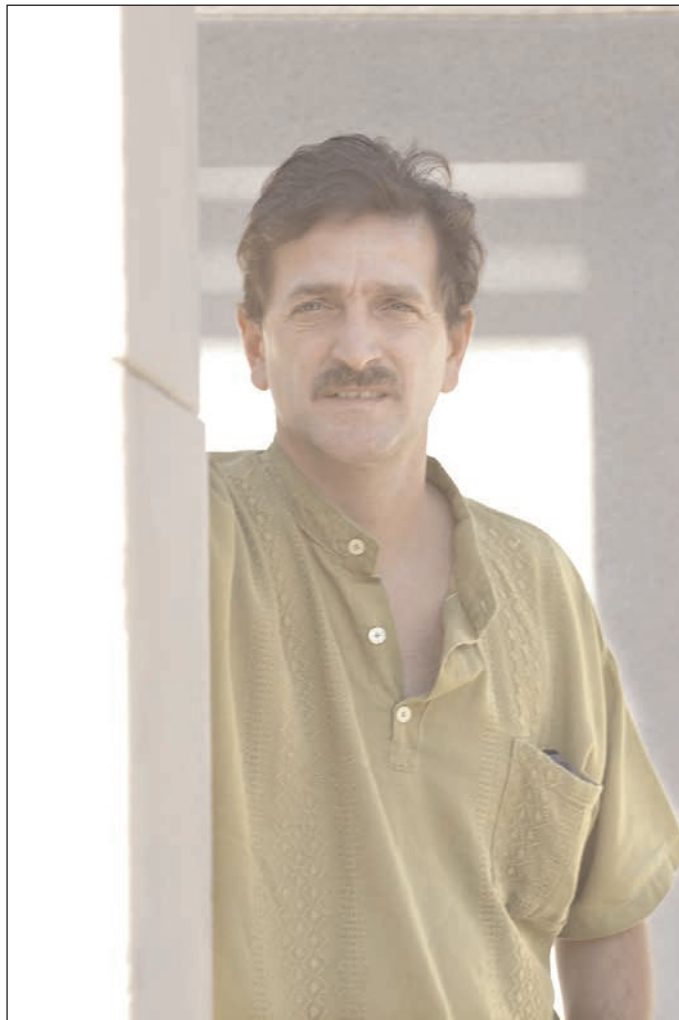
“Arriba un moment que les amenaces, les detencions o la presó són part de la lluita”

Tenim dues lluites: una allà, per veure si es pot canviar la situació i un dia podem tornar, i l'altra aquí perquè estem vivint aquí i hem de prendre partit en la lluita social del nostre entorn

✉ Mariona Ortiz

/opinio@setmanaridirecta.info/

Esteban es presenta a l'entrevista amb tres dels seus fills, que van fent puntualitzacions mentre el seu pare parla. Amb la jovialitat que desprenen, semblen més una família de vacances que no una família de refugiats. Abans d'explicar la seva història, Estragó dóna dades: a Paraguai el 10% de la població té tota la riquesa, hi ha un 28% d'analfabetisme i només un 1,2% té estudis universitaris. El partit Colorado, està al poder des de l'any 54 i és el mateix que va donar suport a l'exdictador Stroessner, al seu torn amb molt bones relacions amb els nazis. Per alguna cosa Paraguai va ser la seu de l'operació Cóndor. És el segon país més corrupte del món després del Camerun i ell ho ha patit en la pròpia pell: 7 detencions, entre les quals 3 vegades el van torturar i 2 va anar a la presó, 16 processos judicials que li han costat 10 anys de batalla per aconseguir provar que era innocent en tots els casos. I tres anys més amb ordre de recerca i captura, per acabar finalment refugiat a Barcelona, la terra del seu avi patern.

Kiuba

La mateixa militància és el remei contra la por

Tanta repressió hi ha al Paraguai? Paraguai és l'únic país sud-americà que no té representació d'esquerres al Parlament. No hi ha ni un simple alcalde d'esquerres! La lluita social està penalitzada. Et carreguen d'antecedents judicials i amb això t'inhabiliten per a qualsevol feina, a part de posarte a la presó o d'amenaçar-te directament. És un sistema corrupte que t'embolcalla, en tots sentits: socialment, al barri, a la feina, a l'escola dels nens... la repressió és econòmica i policial, depèn del grau de militància que un tingui. Quan saben que tens una posició ideològica, política i una militància, et consideren un líder o una peça clau i la forma de reprimir els moviments socials és escapçant-los.

Per què vas decidir fugir?

Una parella del grup d'esquerres Pàtria Lliure havia estat detinguda i els estaven torturant a la comissaria. Una de les germanes ens va trucar i va denunciar el cas. Jo en aquell moment estava com a vicepresident del Comitè Popular Internacional de Drets Humans del Paraguai i vaig haver d'anar a veure què passava. Vaig anar a la policia però no em van deixar

veure'ls i llavors vaig posar una denúncia. En sortir, la mateixa policia em va dur fins al despatx del cap del Departament d'Investigacions, que em va amenaçar directament dient-me que era l'última vegada que em ficava en una moguda i que la propera, ni Drets Humans ni la premsa ni ningú em podria salvar. Vaig decidir exiliar-me.

Ha estat fàcil demanar asil?

I ara! Saps que l'Estat espanyol és el país que dóna menys asil polític d'Europa? De la gent que presenta la sol·licitud, només un 10% s'accepten a tràmit i d'aquest 10, només a un 7% se'ls concedeix. Jo pensava que amb tots els antecedents polítics i, a més, sent representant encara de grups populars i de drets humans rebria solidaritat, però no va ser així. Al principi va ser molt dur; vaig dormir al carrer uns dies, vaig vendre cerques a la platja... Després em van acceptar a tràmit la sol·licitud d'asil polític, però encara no m'han concedit l'estatut de refugiat. D'això fa dos anys, i ara fa sis mesos vaig poder portar la família, en una reagrupació "casolana". Va costar molt perquè el govern de Paraguai no volia donar-los els visats. Ells també consten com a sol·licitants d'asil polític.

Com viuen l'exili ells?

D'una banda, estan acostumats a adaptar-se a diferents ambients perquè s'han acostumat a estar amagant-nos, o a mudar-nos

sovint de casa... Mai han pogut estudiar més d'un any a la mateixa escola i jo sovint estava detingut. Però ells també són nois i noies compromesos i per a ells també va ser interessant venir aquí, perquè moltes de les coses per les quals jo lluitava allà, aquí ja estan instaurades.

Per exemple?

Per exemple, la seguretat social, encara que molta gent la critiqui. A Paraguai, el 8% de la població té coberta la sanitat però la resta no. Hi ha hospitals públics però cobren i, si no tens diners, et mors. El 54% dels infants estan desnodrits i un 28% pateix desnutrició severa, vol dir que són nens que, si sobreviuen, ja no tindran les mateixes capacitats d'aprendre que els altres. Hi ha l'índex de mortalitat infantil més alt d'Amèrica Llatina. És terrible.

Què ha estat el més dur de ser un refugiat?

El que més em va doldre és que no es reconegué la lluita d'un poble, això va ser una cosa que no em podia creure. Des d'allà, jo pensava que vindria i, quan expliqués la situació de Paraguai, rebria suport. No vull dir personal —ja sé que dins de la lluita general no té molta importància allò personal— però donar suport al Paraguai...!

Personalment... com t'has recuperat?

La decisió de seguir lluitant és el que m'ha fet superar els proble-

mes. Una persona torturada queda tocada per tota la vida, et queda una por constant. Però si calles i no fas res, la por et guanya. Quan lluites i et compromets, això et motiva. Per mi, la mateixa militància és el remei contra la por. Conec persones que van ser torturades i després van deixar la militància, i han quedat molt malament, amb paranoies i tot. Quan un està decidit a lluitar, arriba un moment que les amenaces, les detencions o la presó són part de la lluita.

Com et plantejes ara seguir la teva lluita pels drets humans?

Ara s'està fent una concertació democràtica de partits polítics de Paraguai. Hi ha una persona que era un bisbe que està reunint-los i volen treure el partit Colorado del govern a les properes eleccions. Jo estic donant suport al comitè popular que treballa en aquesta concertació. I, d'altra banda, aquí també hi ha una realitat que espanta en el sentit de la discriminació envers els immigrants, la persecució, la situació de les pestes, etc. Crec que també em toca implicar-me, com a immigrant i com a militant dels drets humans. O sigui que tinc dues lluites: una allà, per veure si es pot canviar la situació i un dia podem tornar, i l'altra aquí perquè estem vivint aquí i hem de prendre partit en la lluita social del nostre entorn, encara que a vegades costi o faci por...

Una persona torturada queda tocada per tota la vida

Por?

Un exiliat polític no pot fer política interna en un país que li dóna asil. És una de les regles. Ara anem a fer una manifestació contra els Centres d'Internament d'Immigrants i jo hi vull participar, perquè és terrible el que està passant amb els immigrants, però em poden fer fora en qualsevol moment.

No escarmentes...

Al principi vaig provar de viure dels meus records d'allà i prou però amb el temps me n'he adonat que, si estem vivint aquí, hem de prendre partit aquí. No podem desentendre'ns dels problemes que hi ha. Més encara si volem quedar-nos un temps, i ara que estem aquí tota la família. És que, a més a més, si no ens integrem serà molt més dur perquè estarem vivint sempre una vida que no serà real. Estem aprenent català i anem tota la família a un casal social on es fan moltes activitats. Crec que estem ben encaminats [riu]. ●

Dolor

✉ Ricard Vilaregut

/opinio@setmanaridirecta.info/

Em va venir al cap parlant del part del seu primer fill. M'explicava com ho havia passat de malament quan va trencar aigües, amb les contraccions, i llavors del brutal tall vaginal —pràcticament curiósament acceptada per metges i pacients—, i d'una manera tràgica, angoixant, com una experiència quasi religiosa, em relata la traca final de l'esqueixada que dóna lloc al naixement del nadó. Tot això no m'ho explicava la protagonista del part, la segurement exultant mare (ella en deu

No estem acostumats a viure i patir el dolor i som incapaços d'afrontar-lo amb unes mínimes garanties

tenir una altre versió, n'estic convençut), sinó el traumatitzat pare. I és que més enllà de l'espectat de l'amic en qüestió, em temo que el dolor no és precisament quelcom que sabem gestionar. I és que sí, d'acord que estem acostumats a veure i llegir el dolor a través dels *mass media*, i sí que estem acostumats d'imaginar-lo si som capaços de posar-nos al lloc de l'altre. Però no ho estem tant, crec jo, per viure'l i patir-lo, que és sensiblement diferent. I quan ens trobem davant un moment realment dolorós, sigui aquest físic o d'esperit, som incapaços d'afrontar-lo amb unes mínimes garanties. Fins i tot davant dolors tan lleus com els símptomes d'una grip, en lloc de resignar-nos i quedar-nos al llit un parell de dies —d'altra banda, com s'ha fet tota la vida— ens xutem qualsevol d'aquests medicaments que ens asseguren la felicitat del ja mateix, i apa, cap a produir que falta gent. I acabo aquí perquè m'ensumo que la conclusió del per què d'aquesta incapacitat serà bastant dolorosa... i no tinc ganes de patir.

COMPTANT LA VIDA

